

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES

A LELETEI MÖGÖTT
REJLŐ EMBER

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES
A LELETEI MÖGÖTT REJLŐ EMBER

1970. 15 évesen

Mottó: Ha van aki szeret s viszontszereted
Végig kell élni az egész életed

Szerkesztő: Ábrahám Péter, Baranyai Attila

Tipográfia: Baranyai Attila

Lektorálta: Sz. Gábor Ágnes
(<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

Nyomás: Alfa Rehabilitációs Kht. Nyomdaüzemében
1139 Budapest, Lomb u. 22.
E-mail: nyomda@alfa55.hu

ISBN
ISBN 978-963-86793-7-6

© Ábrahám Istvánné

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Ötven éven át elvesztem zárójelentéseim mögött.
Egy beteg vagyok a sok közül.
Most kilépek, és elmondom történetemet,
megmutatom magamat verseim által.
Álmom, hogy ezzel segítek azoknak,
akik még nem tudják,
hogyan a feneketlen poklokból is ki lehet jönni...

AJÁNLÁS: SZERETTEIMNEK SZERETETTEL

Előszó

Életcélom, könyvem célja, azok mellé az emberek mellé állni, akik még nem mertek, nem tudtak előbújni a diagnózisuk mögül, elmondani, hogy még élek, hozzám szóljanak ágyam mellett, ne felettem beszéljenek egymással, velem beszéljék meg, hogy sorsom mit rejt, mi lesz testemmel, Lelkemmél...

Ági vagyok, ötven éves, régóta krónikus beteg, rokkantnyugdíjas.

Tulajdonképpen születésemtől beteg vagyok, csak nem tudtam harminc évig spina bifidámról, s gyermekként, sőt koraszülött csecsemőként nem emlékszem, csak mesélik sok-sok súlyos állapotomat, betegségeimet. Arra már emlékezem, hogy sokszor felszúrták füleim, rengeteg injekciót kaptam tüdőgyulladások miatt, sokat voltam kórházban, s tizenegy éves koromtól fáj a fejem, derekam, allergiák kínoznak, hasi panaszok, de nem vittek orvoshoz. Száznyolcvan per százhuszas vérnyomást mérve az iskolaorvos Rasedilt és Trioxazint adott. Ezek voltak tüneteim kezdetei.

Életem is nagyon nehéz volt, szüleim nem szerettek, apám súlyos alkoholista, beteg nagymamámék neveltek. Nagyapámnak érszűkület miatt levágták a lábát, s velünk élt még egy szobában több agyi embóliát és szívműtétet, öngyilkosságot átélt nagynéném, kit megerősszakoltak, s szült ikreket, de a kislány meghalt, a kisfiút én gondoztam tizenegy évesen. Fürösztöttem, pelenkáztam, orvoshoz vittem, öltöztettem-vetkőztettem, dajkáltam és ettettem. Tatát kiszolgáltam, mamukám elé jártam a gyárba, együtt vásároltunk be hazafelé.

Ötödikbe jártam, verseket írtam kezdetlegesen. Az anyámmékkal élt évek krimibe illően rettenetesek voltak, de mert apám még él, erről nem írhatok. Válás után apámmal szinte semmi kapcsolatom nem volt, nincs, anyámmal éltem két szörnyű évet mamukámék halála után. Velünk élt még új férje is, egy szobában. Most megmutatom első két igazi versemet tizenhat éves koromból:

GYÁSZ

Lassan a fojtó rémület
félelemmé fagyott
Felfalták saját fényüket
tömjénes nappalok.

Halkan, komolyan mint a nagyok
megnyugodni csak szépen,
míg el nem fogynak a hajnalok
ezen a néma égen.

Halált fogantat minden éj
szétfosló életeddel.
Úgy mentél el mint bíbor fény
mikor mélyül a reggel.

Csendben, komolyan mint a nagyok
lehiggadni csak szépen
míg meg nem halnak a hajnalok
a földfekete égen.

S lassan a fojtó rémület
félelemmé fagyott
s felfalták önnön fényüket
dermesztő nappalok.

1972.

Halott hexameter

Baj szava, bú jaja, sírdal szólal: jaj soha többé
Fojtogató fekete földszag:fagy-fényed a földé
Hiába minden ha vége:jaj, nem élhet senki örökké...

Nagy álmom volt, hogy egyszer költő-író lehessek, otthon dolgozzak nagyon jó férj mellett, s mamukámat magamhozvéve mindent megadjak neki, amit csak kíván, élete végéig. A sors nem így akarta. Mamika halála után karkedvezménnyel, gyámhatósági engedéllyel férjhez mentem tizenhét évesen. Házmasteri lakásban szörnyű körülmények között éltünk. Emellé három műszakban gyárban dolgoztam. Mindjárt részletezem, de előbb elmondom, milyen emlék jutott eszembe:

„Suttyomban sündörögtem nagymamám szoknyája mellé, de rögtön észrevett. Na, idehozott a hasad?—kérdzte. Nem, segítek neked—mondtam, csak szomjas vagyok. —Hát ott van a kantafedő, dűtsél magadnak, oszt igyál. Angyalbögyörőt csinált mamukám, engedte hogy én is sodorjak. Azután elküldött a boltba egy kandli tejért, ittam is egy csuporral. Na, ne firhangolj itt nekem, eredjél játszódni! Kivettem a sifonérből a babámat, feljebb húztam lecsúszott strimflimet, s babázni kezdtem.”

Három ház utcafrontját, nyitott lépcsőiről a jeget-havat, udvarát, közös udvari WC-it takarítottam, hasamhoz fogva cipeltem a rozsdás kukákat a sarokra, hetente kilenc darabot, cipekedtem a gyárban, végeztem kézzel a nagymosást, fát hasogattam, hogy a sparheltbe-lernibe begyújtva főzni tudjak.

Olajat cipeltem az olajkályhába, minden házimunkát elvégeztem gépek nélkül. A tizennyolcadik születésnapomon imádott első magzatom kikéredzkedett, s kórházban töltött karácsony után szilveszterkor nagy kínok között elveszítettük. Nem tudtam túltenni magamat rajta.

Ágikámmal is már a tizedik héten kórházban feküdtem nyitott méhszájjal, idegbecsípődéssel derekamban, ami már első munkanapom óta embertelenül fájt, de túrtem, most viszont egy mozdulattól elájultam és odapisiltem, mozdulni sem tudtam.(Első várandósságomnál orvos nem látta a vetélést, két nap után vizsgált meg, s hormonokkal tömve fektetett még február kilencig, reményt keltve, majd tizedikén kikapart, s tizenharmadikán már dolgoztam. Rettenetes volt.)

A másállapot alatt végig szörnyű derék és láb, alhasi fájdalmaim voltak, végig hormonkezelést kaptam .

(Később Petikémmel is) Vákumos nehéz, hosszú szülések után továbbra is tartott a nagy fájdalom, lavórt, kiskádat emelgetni, gyermekeket cipelni, iszonyú kín volt. A salétromos, penészes kis sötét lakásban alig fértünk, de boldogok voltunk, álmunk a kislánnyal és kisfiúval teljesült,

bár fejem is szinte állandóan fájt, de a sok munka mellett rengeteget olvastam, írtam:

(S) írásaim

Ha...

ha nem húzna a mélybe az örvény
ha nem süppednék iszapba térdig
ha nem fonna be hínártekervény
kiúszhatnék a túsó partig

Barátság

Könnyeim törlöd amikor sírok,
velem nevensz mikor boldog vagyok.
Nem oktatsz ki és odafigyelsz rám,
nem sürgetsz ha toporgok a vártán.

Veled sírok ha fáj a szíved,
mikor örülsz, veled nevetek.
Rád figyelek s nem okoskodok,
nem firtatlak s aggódva várok.

Egymásra gondolunk, ha baj van,
egymással dolgozunk a bajban.
Együtt úzzük el a sok gondot,
együtt éljük át a holnapot.

Játsszunk

Leng a hinta , száll Bianka ,
Ring a bringa , gurul Blanka ,
Reng a csúzda , zsupsz ,le , Janka ,
Cseng egy csöngő , gyere Kinga ,
Bong egy harang , itt van Kanga ,
Kong a hordó , bujj Katinka
Játsszunk amíg süt napocska !

22 évesen (1977)

Lecke

Fájdalmaim fekete falakba fúródnak.
Itt ennek a kavicsos Dunának vízmosta
Partján iszom ezt a rút vizét könnyeimnek .
Bimbót bontott a félelem jégvirága.
Öntöztem könnyeimmel.
Sómarta árkok arcomon.
Riadtan repes a gondolat.
Hideg szavaktól fagyott fények.
Csend kemény fala köztünk.
Szájam szélére ragadt a mosoly.
Mint ködben tévelygô madár verdes a szív.
Mebénult mondat botlik nyelvemen.
Vaksi remény téved be néhanapján.
Fogaim közé szorult a hangom.
Sötétben matató árny a lelkem.
Indák tekerednek rám orvul.
Gyökerek kötik gúzsba lábamat.
Ki akarom ásni ezt a parét.
Tátongó sebek szakadnak föl.
Gyomlállok kifulladásra.
Temetetlen gödrök mélyülnek.
Zuhanok.
Torkomban földgöröngyök.
Cigányútra szalad a tétova szó.
Felköhögöm a félrenyelt pánikot.
Menekülés görcse feszül gyomromban.
Remegő ujjaimat papírhoz szelídíttem.
mert már megtanultam
túlélem.

ÚJRAKEZDÉS

A távolság , ami falat épített közénk ,
Mebénította nyelvemet , nincs helye
Beszédnek többé , meglepetés e némaság,
Itt vagyok egyedül két lépésre tőled
Nem látsz és nem hallasz engem .
Félek így magányosan , csendben ,
Mélységes sötétben várok. ...
Felbomlottak bennem elvetélt szavak,
mint eljegelt gyulladások megfagytak,
szétoszlottak lelkemben, megkövültek,
hétrét görnyedve hordoztam őket, ám
mint begyűlő darázscsípés
felduzzadtak bennem a szavak,
mit tegyek, hisz szétszakítanak.
Mint megkelt tészták alacsony vájdlingból
túlcsordulnak megnyíló szájam szélén,
mint vér buggyan ki a fogak résén
lecsöppennek vibráló ujjaimon
mint túlérett őszibarackok és
szétfolynak ezen a papíron, elöntik
mint megáradt vizek törnek át gátakat
megkapart sebek ha fölfakadnak
bennem a szavak megdagadtak
mit tehetnék, szétfeszítenek...
elindulnék, hogy megkeresselek.

LEVÉL

Kint szél tépi a fákat
A fényre éj zuhan
Álmokat szaggat-rángat
Az esti szélroham.

A szobában csak a tollam sercen néha
A tiszta fehér papíron
Vigyázatlan zaja végigfut a néma
Titok-örző falakon

Emlékek villanófénye
A szemgödröm mögött
Fagy-fényben csillogó béke
A jéghegyek között

Gondolatfoszlány agyamban
Mint szélütött bénult nyelve
Riadtan visszatorpan
Béklyóktól megkötözve

Torkom bilincсібől a hang
Zihálva menekülne
Fejemben félrevert harang
Kisiklott mondatok terhe

A távolság oly nagy közöttünk
Mint csillagok messzi fénye
Maglepetés a fénysugár
Ebbe a mély sötétségbe

Gyönyörűség volt a gyerekeknek mesélni, délután négyesben játszani, sétálni, együtt fürdetni, azután kettesben álmodozni. Terveztük hogy lesz egy tanácsi lakásunk, apródonként berendezzük, hétvégeken kirándulunk, délutánonként sétálunk, nyaranta nyaralunk, lesz telefonunk és egy használt olcsó kocsink, korán lesznek unokáink, boldog egészséges gyerekeink, unokáink, járunk úszni, és nyugdíjasként talán a tengert is láthatjuk, lubickolhatunk a sós vízben.

ÖRÖMÉNEK

Ringat majd téged a hinta,
gyere már ide Katinka!
Utána megyünk csúzdázni,
magasról hopp lesiklani.
Homokból építünk várat,
kacajtól ragyog majd szájad.
Mászókára felkapaszkodsz,
és lekúszol anyukához.
Fűben pattan majd a labda,
Katinka szépen elkapja.
Sárkány röppen fel az égbe,
a kislány nevetve nézze.
Körhintán forog a gyermek,
nagy mama, gyere és nézd meg!
Libben a szoknya magasba,
libikókán ül a lányka.
Papírrepülő felröppen,
rajta a képzelet szökken.
Lepke tarka szárnya csillan
a ragyogó napsugárban.
Szárnyal a boldogság hangja
hozzád, Uram, a magasba

Hetvennyolcban már nagyon beteg voltam. (gyermekkoromban anyám azt mondta, majd kiveri ő belőlem a betegséget és a hisztit) Anyósomék azt mondták, egy asszonynak, anyának, mindent ki kell bírni! Így azután nem mertem orvoshoz menni. Dolgoztam, kínlódtam, rettegtem. három éves kislányom segített, a féltredöntött járókából kicsalogattuk a cumisüveggel kisfiamat, a földön négykézláb tisztába tettem, megettetem, lánykám kivitte a piszkos pelenkát, s próbáltuk Petikémet visszaküldeni aludni a járókába. Délután párom segített . Úgy éreztem, nélküle meghalnék. Belebetegedek , hogy napközben nem lehet itthon velünk. Végtelenül el voltam keseredve, alig pisláskolt már az alagút végén fény.

Ezerkilencszázhetvennyolc mikulás napján kölcsönökből és segélyekből, engedmények segítségével beköltöztünk jelenlegi nyolcadik emeleti, erkély és spájz nélküli másfél szoba

+ étkezős tanácsi lakásunkba(Illetve az önkormányzaté) .

Most ugrok egy kicsit, mert még nem meséltem el, férjemmel három évi együttjárás után esküdtünk meg, színjátzó-szavaló szakkörön ismerkedtünk össze, irodalmi előadásokat rendeztünk, és éreztük, ez a szeretet örökre szól.

Tehát a költözés napján szakadt a hó, csúszós jeges utak, beteg gyerekek, férjemnek tüdőgyulladás, nekem a gerincem, senki segítség, a lakás fűtetlen, és a rettegés: Ugyanis január elsején férjemnek három hónapra Pestre kellett költöznie trolibuszvezetői tanfolyamra, s én nyár

óta egyre szomorúbb, szótlanabb lettem, nem volt erőm még olvasni sem, amit pedig imádtam, nem fejtettem és készítettem keresztretjvényt, nem szójátékoztunk, Nem mentem velük sétálni, TV nem érdekelt, úgy éreztem, nem élem túl.

A költözés után vissza kellett járni a fagyban a régi lakást kifesteni gyerekestől, a végére teljesen kiborultam, születésnapom és Karácsony csak kín volt – mosolyogva , István – névnap, szilveszter, kibírhatatlan volt. Anyósomék kitalálták, hogy (mivel sógorom is ugyanarra a tanfolyamra utazott el) költözzünk sógornőmhöz, a négy gyerekkel jobban megleszünk, járjak kivizsgálásra, addig sógornőm vigyáz gyerekeinkre, és hozzam haza a rengeteg szennyest az autómata mosógép-kincsünkbe, s vizesen cipeljem vissza, takarítsam az ötemeletes lépcsőházakat, pokoli időszak volt. Akkor még csak azt mondták, pszihések a bajaim, mikor férjem végleg hazajött, százhárom napra kórház pszichiátrián feküdtem bent.

Naplórészlet és írások ebből az időből : „ istenem, mond meg mit csináljak, hová forduljak, mielőtt föl..., engeddd hogy reggelre meghaljak, nem bírom tovább, kicsi fi-amnak fülét operálják, csepp leánykám élet-halál közt intenzív osztályon gégemetszésre előkészítve, csövek és gépek tartják életben gégefedő gyulladás miatt, párom messze van, nem bírom már tovább , uram, segíts rajtam, nem látok kiutat , legyen vége végre...”

Egy este és egy nap

Barbara és féllábú nagypapája a templomlépcsőn ülve félve leste, mikor, hogyan jön haza apu. Jött már nem-soká, dülöngélt, elesett, a lámpavasakba kapaszkodva körözött körülöttük, végre eltűnt a kapujukban.

Rettegve mentek haza, tata nagynehezen felmankózott a második emeletre. Klári nagynéni, a súlyos beteg, rémületében megint ki akart ugrani az ablakon. Mamuka sírt. Gyorsan, halkan lefeküdtek, Éjfél körül rettenetre riadtak fel.

Apu ordított, anyu sírt, tört-zúzott apu, a betört bútörüveg darabjával felvágta anyu csuklóját, azután Barbaráét is egy kicsit.

Mamuka és tatuka az ablakon kiáltozott ki hogy segítség, mentőt - rendőrséget hívjanak, Klári szörnyű állapotban volt. A rendőrök fél óra múlva visszahozták aput, csend lett, apuék halkan megegyeztek, hogy hajnali háromkor apu lelövi a munkásörpisztollyal először anyut, azután sorban Barbarát, és mindenkit és a Tiszába ugrik. Mamáékkal némán kilopódtak, elmentek a munkásőrsére,

reggelig ott vártak, azután azt mondták, hazamehetnek, anyu él, apu nem emlékszik semmire. Barbara nem mehetett iskolába, nyolc évesen neki kellett vigyázni tatára, Klárirra, mamának dolgozni kellett mennie. Iszonyúan félt: -Tatus, ne csukd be a szemed, tata, ne halj meg, ugye tata nem halsz meg, ugye nem hal meg mamuka,...--- A borzalom lassan lecsendesedett, megkopott, tilos volt erről beszélni, Egy nap megint eltelt.

Csak egy este

Zoli feküdt az ágyban, és köhögött. Úgy köhögött, ahogy csak a hat évesek tudnak, amikor kétoldali kiterjedt tüdő és mellhártyagyulladásuk van.

Zolika öklendezett és fulladozott. Nagyon félt nehogy az anyja megtalálja párnája alatt a birsalmát, amit nyersen, héjastul nem bírt megenni.

A gyerek úgy tett, mint aki olvas. Abból talán nem lehet baj. Apja kotorászott valamit részegen, azután ráordított: Ki az ágyból! Zoli kimászott. Szédült.

Hideg volt a kő, hideg a szoba, remegve köhögött kapaszkodva az ágy szélében.

Jaj, csak nehogy hányjon, vagy bepisiljen a köhögéstől...

- Ide leülsz az asztalhoz! Ha köhögsz, lelőlek! - Apja ráirányította a munkásörpisztoly csövét és leült vele szembe. Néha kortyolt az üvegből, és csak nézett rettetően.

Zolika nem tudta levenni róla a szemét. Fullákkolt halkán, és lázas szeméből folytak a könnyek csendben. Nem sírt, csak égett a szeme. Ültek. Zoli a kockaasztalt nézte, a széket, amin nem mert mozdulni, nehogy recseljen, lopva az apját, a pisztolyt, csendben síró anyját az ajtóban állva. Álmos volt, és rettenetesen kellett köhögnie. Nézte a négy cölöpöt amivel az udvarban lévő kis életveszélyes lakást aládúcolták, nézte a repedező falakat, a földön a faltörmeléket, és újra suttyomban az apját, aki csak fogta rá a pisztolyt.

Arra gondolt, milyen jó lenne, ha az anyjáék utaznának a vonaton, a vonat kisiklana, meghalnának, és ő állami

gondozásba kerülhetne, és majd a tanítónéni örökbe-
fogadná, és jobban szeretné mint a saját két gyereket,
mert ő nagyon jó fiú lenne. Arra már nem emlékezett,
hogyan leájult a székről.

KÖNYÖRGÉS

Ki véd meg engem önmagamtól,
Ki szabadít meg álmaimtól,
Ki hoz rám szelíd, békés álmot,
Ki veszi le rólam a hámat?

Ettem a keserű pirulából,
Repetáztam a méregpohárból,
A csapdákat el nem kerültem,
A gödrökben sorra megmerültem.

Megvédesz-e hát önmagamtól?
Meggazdagítasz álmaimtól?
Bocsáss rám nyugodt, csendes álmot,
S holnap felveszem újra a hámat.

Fejemet szépen a járomba hajtom,
S igámat ismét újra húzom,
Csak gyere elébem hogyha kérlek,
Nyújtsd felém kezed, hogyha félek

A távolság nem számít most
Gyere győzzük le ketten !
Meglépetés lesz ajándékunk ,
Élhetünk szeretetben !

Éldegéltünk, és jöttek tovább újabb és újabb betegségek a régiók súlyosbodása mellé. Túrtem és dolgoztam, hogy férjemnek itthon ne kelljen semmit csinálnia. kilencszáznyolcvanötben kiderült, nyitott gerinccel születtem, „S „ alakú görbület van a gerincemben kifejezett púposodással, mésztöviskinövések,csípőtájon csigolyarotáció,öt centivel alacsonyabbra görbültem,egyik lábam két centivel rövidebb és vékonyabb, nyakam meszesedett, STB...

Nyolcvankilencben az itthoni bedolgozást (Fémcsipeszek összeszerelése) nem bírom, elmentem bejárónőnek és itthon angolból fordítottam, lefőztem napi négy liter kávé (ezt a férjem eladta a végállomáson) angolt és irodalmat, nyelvtant tanítottam, később anyósomékat gondoztam-ápoltam halálukig. Nyolcvankilencben szörnyű súlyos allergiák alakultak ki nálam, asztma és tüdőtágulás fajult belőle, takarítást abba kellett hagynom. Állandó teljes testi viszketés és csalánkiütés miatt bőrklinikán fekvő epekövet, gyökérszűvasodott fogakat, refluxot és savtúltengést találtak ezek mellett. Kilencvenegyben gerincfestést végeztek a neurológián bent fekvő, és az ezzel együtt végzett lumbálás eredménye kilenc heti emberfeletti fejfájás, szédülés lett, egyre betegebb lettem.

A mielográfia lelete két gerincsérvet mutatott ki hegesséssel, meszesedéssel, és az idegyökök teljes kompressziójával, STB... , operálhatatlan és bénulás lesz belőle, már rég érzészavarok, zsibbadások, becsípődések tömkelege, hosszan és nagyon, egész lábaimban végig, ülőidegzsába, ishiász, STB... Korai klimax kezdődött, többször kikapartak négy éven át vérömlések hosszúak és erősek, állandó vérzés, hormonkezelés, végül negyven évesen méheltávolítás nagy hasi műtéttel csecsemőfejnyi myoma miatt, tíz nap múlva kezdődött a pokol (noha műtét utáni ébresztéskor csaknem meghaltam).

Kijöttem a WC-ből, s éreztem, rengeteg meleg folyadék spriccelve ömlik a műtéti sebből, szürke és bűzös,több liternyi.

Hát ezért volt az óriási fájdalom, amit én túrtam éjjel-nappal! Törölközök a hasamra, taxi, klinika, szörnyű kezelés, Újabb nagy hasfeltárás a tályog miatt beígérve, csodálkoztak hogy nem haltam bele, staphilococcus. Két hónapig nap mint nap ez ment, kötszer és taxi minden pénzünket felemésztette, férjem szabija elfogyván fiam vett ki egy hetet, azután egy ismerős vitt néhányszor kocsival, születnapom, Karácsony ,szilveszter így ment. Húsvétra újabb daganatok hüvelyemben és betokosodott varrat, befekvés, altatásban műtét. Intenzív osztály, rettegés a szövettanig. Ezt kiheverve megnyugodtam, derűsen szebb jövőt vártam.

- 6, Innen fentről fogják már a kezemet
- 5, Innen fentről mély gödröket temetek
- 4, Onnan fentről nyújtják már a kezüket
- 3, Onnan letről nem látom a szemeket
- 2, Innen letről nem kápráztat képzelet
- 1, Innen letről nem látni a fényeket

ÚT

Hívnak

Felhevült fájó testtel
felkelek mégis kínnal,
forró arcomon könnyel,
félve, fájdalmaimmal,

döféseitől égve
elindulok a fénybe,
szemembe kések szúrnak,
agyamba nyilak fúrnak,
mégis: ha sír a gyermek
mégy, mint akit emelnek!

VIRÁGAIM

Bimbózó bíbor bimbót boldogan becéztem
barnálló bádóg bödönében bogarászva
bámulom bordó bársonyos bibéit, bárha
beburkolt börtönében be-bepermeteztem,
bátortalanul belenézek belsejébe,
bájitalát beitta-e, becsepegtetem,
búcsúztatom boldogságomat békességbe.

Napraforgónak a sárga virága
néz ki az ablakon hangos utakra,
citrom az ágait napra kinyújtja,
pletyka az összes icurka-picurka
zöld levelével kinéz a világra,
pálma az égre kibámul, vidám ma.

A pszichiátrián töltött idő is meghatározó számomra. Állandóan sírtam, könyörögtem, hogy ne adjanak ilyen gyógyszert, amitől felmegy a vérnyomásom, még rosszabbul érzem magamat, és haza szeretnék menni! Hiába, nem engedtek . Az állapotom nem változott, a hospitalizáció veszélye miatt hazaengedtek. Itthon pokoli kínnal elláttam családomat , lakásunkat valahogy .

Elhagytam a Tisercint, nagy rosszulétek árán. Ezután írták a Mellerilt, úgy éreztem mozdulatlanul fekvé szótlan a szenvedéstől, hogy ha fel tudnék kelni, kiugranék az ablakon. Tántorogva jártam az utcán látási zavarokkal, kábán, túlmentem a trolimegállónkon, azt sem tudtam, hol vagyok, amikor letámolyogtam a járműről, lámpavasakba kapaszkodva, fákba.

Mint egy részeg . szörnyű volt ! Ezután jött a Melipramin, rettenetes szédüléssel, pokoli rosszulétekkel, ugyanígy a Sapilent is. Más betegségekre jött a Kolfarit, Ketazon, Myoflexin, Alumínium hidroxidátum, Cimetidin, STB... és azt mondták, nem a gyógyszerektől vagyok rosszul, hanem a betegségetől, és majd elmúlik. Vártam, gyötrődtem. Elkezdtem ezeket a pszichiátriai szereket is elhagyni, de csak még rosszabbul lettem, elkezdtem reszketni, rángatózni, egész belső részem remegett, erős hasmenés és szorulás váltakozott görcsökkel.

Állandó hányinger, rettenetes migrének, fejfájások, verejtékezés és százötvenes pulzus, légszomj és fulladás, félrenyelések, viszketés, köhögés, álmatlanság és rémál-mok örökké.

Adtak Ludiomilt, csaknem erőszakkal infúzióban, jött kibírhatatlan szájszárazság és szájbűz, rángatózó jeges lábak, állandó vizelés inger, zsibbadások, verejték, bizser-

gések, kábaság.

Jelenleg az egyéb betegségeimorvosságai mellé Akineton, Zyprexa, Rivotril legnagyobb dózis, és Efectin er 75-öt szedek, nagyon sok mellékhatása igen sok és erős, de tudok aludni,

(bár továbbra is nyugtalanul s rémálmokkal gyötörve,) nem remegek, nem sírok, nincsenek izomrángásaim, nem akarok többé öngyilkos lenni, és ezért férjem nyugalma miatt nem merem elhagyni ezeket, félek, kórházi tortúra lenne belőle a következmény. Csapda ez, ördögi kör. Nagyon nehéz élni ilyen emlékekkel. Nehéz jelennel, kilátástalan jövővel. De muszály élni !! Nem tehetem ki családomat többé soha ilyen tortúrának. A grafika Partu Niku festő műve, Lányom nincs rajta, nem engedi hogy írjak róla, ...

Szerintem a kémiai-vegyi szerek is elektrosokkhoz, inzulinokkhoz hasonló brutális drogok. Nem látok megoldást.

Visszatérő rémálmaim:

1.: Menekülök, lépcsőkön rohanok lefelé, kergetnek, mindjárt utólérnek...

2.: lekések valamit , rohanok, izzadok, zihálok, futok, el fogok késni, nagy baj lesz...

3.: ébren operálnak, rettenetesen fáj, kiáltanék, de nem tudok, nincs hangom, nincs levegőm, nem mozdul lábam...

4.: szülök, iszonyúan szenvedek, egyedül hagynak, nincs segítség,

5.: süllyedek iszapba, már szájamig ér, megfulladok

Naplórészlet :

Istenem, segítsen valaki, nem bírom már, sem éjjelem, sem nappalom, örökös szenvedés, azért élek hogy gondot okozzak és kínlódjak, mért nincs euthanázia, mért nem halok meg, már rég nem vagyok ember, csak mosolygok nekik, mosolygőracs ragadt fájó arcomra, már ez nem élet, hát legyen vége már...

Orvos :---értse meg Ábrahámné, ez a segítség, ha ezeket beszedi, de lehet , hogy csak két hónap múlva hat, ki kell várnia---

----Nem vagyok rá képes, nem bírom ki, már annyi mindent kibírtam, elég volt, túl sok ez---

----Túrjön még, maga erős asszony, okos nő, értse meg!!---

---Miért nem tetszik elfogadni, hogy nem megy, nem tudok többet elviselni, nem bírom...---

---Ha sír, nem tudunk beszélgetni, mossa meg az arcát, igyon, sétáljon az udvaron,menjen...--

---Abba akarom hagyni a sírást, nem kapok levegőt, én már túléltem annyi poklot, aludni szeretnék, segítsen aludni, adjunktus úr, segítsen valaki...---

---holnap találkozunk, Ábrahámné

Tömören

életem:
jégködű félelem
végrendelet:
vigyétek tőlem az emlékeket

utolsó kívánságom:
adjátok vissza az álmom

utolsó szavam:
... miért ...

zárójelentés:
... immunitás nélkül ...

halotti beszéd:
... nélküle ...

sírfelirat:
... ennyi volt ...

Alázat

Rázd le magadról
mint kivert kutya a vizet
a terhed

S ha üressé vált
mint a kép helye a falon
a szíved

Hajtsd le fejed
mint letarolt mezőn a kalász
hogy újrakezdhesd

Alternatívák

lehet hogy fára kéne mászni
lehet hogy falra
lehet hogy jobbra kéne menni
lehet hogy balra
lehet hogy megfordulni kéne
mielőtt föl
csak ki kéne jutni végre
a gödörből

Játék a gondolattal

Valaki vár rám
Valaki rám vár
Vár rám valaki
Rám vár valaki
Vár valaki rám
Rám valaki vár

Kezdő lépés

Bodros bárányfelhők bágyadtan
ballagnak, hűvös fűágyamban
bámulva csendes sétájukat,
bizony agyamon nincsen lakat.

Billeg a libikóka benne,
bárcsak a rossz emlék elmenne,
bennem csak a szépség maradna,
bizakodva néznék a napba.

Bennem borongós békétlenség,
jönnek kesernyés mondatok még,
könnyek csorognak mosdatlanul
hagyott maszatfoltos arcomról.

Bízom hogy innen ha felkelek,
a szomorú gondok elmennek,
elindulok dolgom végezni,
tanulom a bajt helyretenni.

Csak így lehet

Szépséges szeliden szeressél szentem
szeretlek én úgy hogy repül a lelkem
szebben ragyog a szemed csillagoknál
szivárványnak fénye benne villan már

szivem megdobban ha meghallom lépted
nyelvem is megbotlik míg nézlek téged
ezüst csillámlik hullámos hajadban
szakállad fénylik az aranyló napban

gyémánt feketélik pupilládban
kedves szó készül most piros szádban
igazgyöngy fogad közt bújócskában

homlokodon ránc mert féltessz engem
ebben az életnyi rengetegben
veled megyek és fogod a kezem

Mindezen közben több családi és egyéb tragédiák is történtek életemben, de szereplői élnek, s ezekről nem írhatok. Egyre betegebb lettem, bekerültem a belklinikára kivizsgálásra ,
Többször megaláztak itt is depresszió-diagnózis és egyebek miatt, mert nem viselkedtem tárgyként, hülyegyerekként szótfogadva, mert kérdezni mertem, és elutasítottam a gyomor-bél tükrözést . Azonnal sebészt hívtak, a tíz nap napi öt liter infúzió után a sebészeti klinikán laparoskopppal köldökön át kivették három vágással a buzogányszerű epeköveket epésteől,
A vesekövek maradtak, a köldökömből azóta is állandóan szívárogoz vér, kilencvenhat óta, de csak egyszer mentem be az ügyeletre, amikor gennyes volt. Lassan harminckilenc kilóra fogyva Auswitian kinezve vegetáltam, parazitának éreztem magamat, kiderült Addison kórom, Nystagmusom, pajzsmirigy megnagyobbodás két centis göbbsel és rosszul működéssel,
Agyamban ATHROPHIA ÉS LIQUOR TÉR KITÁGULÁSA, nyolcvan per hatvanas vérnyomással éltem, gerinc MRI súlyos rosszabodást mutatott neurológián bentfekve,
Majd endokrinológiai bentfekvés, szemklinika: súlyos látótérkiesés, már számba sem tudom venni, de reumatológián, ortophédián, idegsebészeten ambulánsan is találtak bajokat.
Segíteni nem tudtak.

Borzasztóan sajnáltam családomat, hogy végig kell nézniük ezt a vegetálást, haldoklást. Féltettem gyermekeimet a traumától, rettegtem férjem életéért, nehogy belebetegedjen ebbe a szörnyű létbe. Reggel elmegy, szenvedést lát, napközben aggódik, este hazajön, szenvedést lát, éjjel felébred, gyötrelmet lát, kibírja-e a szervezete?? Mi lesz velem, ha életben maradok egyedül? Mi lesz velünk így? DR. Erdei Katika tartotta bennem a lelket.

Volt olyan orvos, aki behajította a földre a szobába a leleteimet és elviharzott. Volt, aki idegbetegnek nevezett. A gyógyszerek (psichiátriai, és B vitaminok) mázsásra hízlaltak, beteg gerincemmel mozogni a negyven kilóra fogyás után ez a szörnyeteggé hízás szinte nem enged. Már azt sem tudom, a betegség a rosszabb, vagy az orvosságok... De abbahagyni nem lehet, próbáltam. Szájam száraz lepedékesen összeragad, be vagyok zárva testem börtönébe, Már álmaim sem voltak addig, míg rábeszélésre elkezdtem írni ezt a könyvet. Mindent elvett tőlem a sok betegség és gyógyszer, a SZERETET maradt mozgató rugó, és a segíteni vágyás.

VIKI

Kilenc hónap. Épp egy várandósság ideje. Ennyi jutott neki az életből, remélem boldogan nagyrészen. Bízom, hogy érdemes volt erre a kis időre megmenteni, küzdeni érte, gyógyítani, gyógyíttatni (szinte semmi pénzből áldozni sokat), kezelgetni, körülötte forgatni életünk kerekét.

December huszonharmadika volt. A mindig nehéz szülinapom. Betegségeim abban a stádiumában jártam, hogy úgy éreztem talán lesz még két elviselhető évem, azután még egy, mialatt lassan, kínok közt meghalok. A karácsony is mindig nehéz volt, és István nap, párom nevenapja. Egyszer csak csöngettek, s fiam jött: anya, egy fekete szemeteszsákban kidobtak a jégre négy egyhetes kiskutyát, vállaltok egyet? (férjem egész életében szeretett volna egy nagy kutyát, de az erkélytelen panel nyolcadik emeletén, két gyerek nyúzásának kitéve, pénztelenül, betegen,...) Volt egy órámmal gondolkozni. A gyerekek már kirepültek. Senkink sincs. Párom nélkülüm elveszett ember lesz. Magasvérnyomására, szívére, kettőnk kapcsolataira, gondoskodásra, közös séták, beszélgetések, mindenre nagyon jól fog tenni, s ha nem leszek, nem marad egyedül. Még talán van időm felnevelni neki egy kutyát, egy társat, egy örömforrást, gazdi lesz, én meg pótanya, Viktória nap van, ez azt jelenti: Győzelem, legyőzzük a halált, Viki lesz a kislány, ez egy jel, Karácsonyi ajándék, szülinapi ajándék, névnap ajándék! Fekete volt, fehér zoknival és fehér picicéccsel a farka leghegyén. Egész éjjel óránként tejes vízzel itattuk, kimosdattuk a kakiból őt és a lakást, mert kimászott a ládából amibe beleszabdaltuk rossz negyven éves irhabundámat, és lassan végigmentünk mindenem amin egy kölyökkutyával szoktak az emberek. Viki óriási lett, engem elrántott akaratlan, egész nap beszélgettem vele mint mások az unokával, olyan szeretetet ismertünk meg, amit másként lehetetlen. Hihetetlen volt amit átéltünk amikor kórházba kerültem s amikor hazajöttem. Viki halálos beteg lett, párom átölelve tartotta mialatt meghalt, eltemette, és

ami ezután történt, az már másik történet. Kilenc hónap.
Ennyi jutott neki, nekünk a boldogságból.
De ő életre szóló ajándékokkal halmozott el minket.

Nyári nap

Csillan a víztükörben a nap,
mert éppen most a hajnal hasad.
Harmatcsepp csöppen le a fűről,
hamar felszárad - nagy hőség jön.
Virágok még nem kókadoznak,
a fák utolsót nyújtózkodnak.

Lassan a reggel is felébred,
letörli már a sötétséget.
Libben a szellő - végigsöpör,
lehull egy levél s messze röpül.
Lopakodva perzsel a meleg,
lepke suttyomban árnyat keres.

Lagymatag liba lassan lépked,
egy tócsát keres de eltéved.
Délután jön s minden kitikkad,
kell egy zápor - az embar izzad.
Nekiindul mégis a rétnek,
jártában ő magába réved.

Gondolkodik az idő múlásán,
este lesz mire odaér talán.
Virágbimbók csendben begubóznak,
falevelek halkan elalszanak.
A rét csendesen elpilled ma már,
a mezőn mostantól csak tücsök jár.

A Körös alján

Szomorúfűz hajtotta ránk fejét,
ültünk a Körös partján ketten.
Szemüveden megcsillant a fény,
és beszélgettünk az életen.

Víz fölé hajolva tükröződött
szemedben a boldog szeretet,
a kavicsainktól örvénylődött
messze a folyóban üzenet:

szájad szélén a derű csillogott,
arcodon az örök szerelem.
Fogam között e mondat bukdácsol:
neked adom egész életem.

Barátság

Könnyeim töröld amikor sírok,
velem nevensz mikor boldog vagyok.
Nem oktatsz ki és odafigyelsz rám,
nem sürgetsz ha toporgok a vártán.

Veled sírok ha fáj a szíved,
mikor örülsz, veled nevetek.
Rád figyelek s nem okoskodok,
nem firtatlak s aggódva várok.

Egymásra gondolunk, ha baj van,
egymással dolgozunk a bajban.
Együtt úzzük el a sok gondot,
együtt éljük át a holnapot.

Ismét

Amikor újra vége egy barátságának,
csak ülök én és nem tudom mihez fogjak.
Mit rontottam el, kutatok nagyon mélyen
hiszen még alig kezdődött el, nem értem.

Miért mindig, miért mégis, miért mentem,
mért ilyen hamar, vajon még újrakezdem?
Mért hittem mást, mért hiszek újra és újra,
mért esek bele ugyanabba a kútba?

Hiszen mindig azt hiszem hogy ez most más lesz,
intem én magam: figyelj, most is képzelelgsz!
Olyan jó hinni hogy végre megtalálod
az igazi, örök, végső jó barátod.

Vajon eljött-e már ennek az ideje,
téren és időn át megszülethetne-e?
Ápolni mint virágot és megőrizni,
naponta a szeretetben megfürdetni.

Áthidalni a kort és a messzeséget,
elfeledni a kórt és a nehézséget,
megköszönni a sorsnak az ajándékot
mit mikor nem vártad, utoljára adott.

Emlékezés

Fekete függönyök fehér fodrozással
függenek némán a ravatalozóban.
Fekszik a koporsó a komor asztalon,
fekete ruhádban utolsó ágyadon.

Fehér álmokat szóttél te is valaha,
Álmaid nem valósulhattak meg soha.
Egész életedben másokat szolgáltál,
beteg testvéreket évekig ápoltál.

Míg élünk, szeretettel gondolunk reád,
Te vagy példaképünk, aranyos Piroskánk!
Mostmár a fájdalmad mindörökre elhagy.
Legyen nyugodalmas békéd, bárhol is vagy,

Beteg ballada

Tizenöt év gyógyszermentesen túrva mosolyogva
amint a gyötrő fájdalmak és rosszullétek kínja
emészti dolgos testét és haldokló lelkét marja
végül is orvoshoz ment és azonnal befektették

egy óra múlva már infúzió hatását lesték
orvosságok zabálták fel maradék emberségét
tíz évig reménykedett sírva és remegve mindig
abbahagyta a kezelést reszketve - döntve: elég!

Évekig kucorgott ágyába zárva a lakásban
mit meggyűlölt rettenetesen kínzó magányában
útálta a virágait a közös haldoklásban
negyven kilóra fogyva tapogatódzva vánszorgott
nem írt már többé nem tv - zett és nem is olvasott
nem fejtett rejtvényt nem beszélt csupáncsak sorvadott
elvégzett némi kis házimunkát kapaszkodva
ellátta magát lassan kínosan és zokogva

auswitzivé aszott lényét az emberek is
kerülték és rájött létezni nem lehet már így
ezt a parazita vegetációt kibírni
történt ezután szörnyűség leírni nem lehet
majd aztán lassan - lassan kicsit javulni kezdett
elindult útján apródonként újfajta kezdet
internetezni tanították és csoda történt
rátalált új barátokra és felolvadt a jég

elkezdett írni újra és várta a gép
várta a reggeleket és szép lett az ég
emberek olvassák írásait ma még
élni akar és küzdeni mégis újra
fogékonyá vált újra a szépre jóra
pittyeg már a számítógépen az ujja
derűsen az interneten dolgozik ő
vidáman telik el a szunnyadó idő

Anya , ne sírj

Anya , dehogy hagytalak én el ,
Lábam kicsit távolabb lépdél ,
De így is elérlek kezemmel ,
 Átölellek , amikor az kell ,
Másfelé nézek szememmel ,
De mindig látlak lelkemmel ,
Hazajövök , ha szád kérlel ,
Anya , dehogy hagytalak én el !

Ki segít?

Túrtünk végtelenségig várakozva .
Lestük hogy mikor lesz vége a bajnak.
Addig gyötörnek bennünket míg bírnak .
Összetörve tengődünk vágyakozva .

Próbákoztunk hinni újra meg újra .
Elhessegettük a kételyeinket .
Sarokba söpörtük félelmeinket .
Megtévesztve áhítoztunk a jóra .

Épp kirobbant belőlünk örült kínunk .
Összes fájdalomunk előtört a mélyből .
Látván hogy mit tettünk most már csak sírunk .

Nincsen senki aki jövőt mutasson .
Tömeg ront neki mindennek amit ér .
Van – e segítség maradék utunkon ?

Régészeti lelet

Mr. Ördögh kisvállalkozó Pokol Bt. nevű cége csődbe ment. Albérletbe kiadta Mr. Emberfiának. Az új elnevezés Föld Rt. Fő profilja a háború. Nyereséges.

Történelmi olvasókönyv (utolsó előtti fejezet)

A növényvilágban forradalmi változások kezdődtek. A rendszerváltás drasztikus lépésekkel haladt. A kaktuszokon nullás gép csattogott, a rózsák epiláltattak, a csalánok hektóliterszám rendelték a csomagküldő szolgálattól a garantáltan határos, reklámáron kínált, ajándékkal kiegészített szörte-lenítő krémeket, a vadgesztenyék többé nem hordták külső bőrrétegüket. Az ibolyák kaktuszparókat csináltattak, a tulipánok rózsatövis inplantációra kértek előjegyzést, s tonnaszámra vásárolták a jázminok a valódi csalánbundát. A társadalmi átala-kulás kilencedik évében e történelmi események célját már senki sem firtatta, és senki nem emlékezett az okra. A háborúk, a járványok, a bűnözés és a testi-lelki nyomor zavartalanul folytatódtak mindez idő alatt. A vezetők és a szakértők egyetértettek abban, hogy a régi rossz rendszer elsöprése és a szép új jövő bevezetése hosszú ideig tartó folyamat, súlyos áldozatokat kell hozni érte, így a vele járó tragédiákat be kell kalkulálni, mint természetes de elhanyagolható sajnálatos mellékkörülményt. Tehát az időközben kipusztult búzamezőkre, rizsföldekre,

banán ültetvényekre, fenyőerdőkre, pálmaligetekre és egyéb kisebb-nagyobb veszteségekre felesleges is több szót vesztegetni.

Várnak rád

- Figyelj, - mondta Isten valahonnan a mélyből miközben egyre lejjebb csúsztam a halálba, és már kezdtem megnyugodni, hogy nincs semmiféle fény-lény és nincs semmilyen alagút, csak megyünk egyre beljebb a megsemmisülésbe, (bár ami azt illeti, elég lassan) ahogyan mindig vágytam rá, a nemlétre, a tökéletes semmit akartam, rettegtem a túlvilág, a feltámadás lehetőségétől, de csak egy kicsit, mert olyan nagy igazságtalanság lenne, hogy inkább sohasem hittem el. De vajon lehet haldoklás közben hallucinálni?

- Figyelsz? - szólt Isten újra.

Na ne, ez nem lehet, most majd jönnek tehát sorra a kérdések, hogy jó voltam-e és mennyi bűnöm volt, és nagy bűnök voltak-e, és megbántam-e őket, ahogyan az meg van írva?! Nem mintha ezektől a kérdésektől félnék (s nem azért nem félek mert "bűntelen" vagyok, de nincs nagyobb büntetés mint az élet) de én nem akarom ezt, vajon mit kell válaszolnom, hogy hagyjon már végre békén, hogy engedjen meghalni, nekem nem kell menyország, és a föld a pokol. Sohasem szerettem élni, nem akartam, de erőszak volt, nem kérdezett meg senki. Persze az ideológia ezt úgy nevezi, ajándék. Hogy ajándék az élet.

Istenem!

- Itt vagyok, hallod? – kérdezte" Isten."

Talán nem is nekem szól. Lehet, hogy nem hozzám beszél, nem tőlem kérdezi, ugye nem? Talán nem is halltam meg, csak álmodok, ez egy újabb rémálom, csak az lehet, s azokat már úgymint megszoktam.

- Kérdezhetek tőled valamit?

- Na tessék, kezdődik, hát mit vétettem én, hogy még most sem lehet vége?!

- Mit jelent emberként élni? – kérdi” Isten” – Milyen a földi élet? -

Az élet kötelesség. Feladat, amit rád parancsoltak. Kín. Szenvedés. Fájdalom. És ha szereted a melletted élőket, ha csak néhányat is szeretsz igazán, akkor nem vethetsz véget az életednek. De ha véget vetni próbálsz, lehet hogy az sem sikerül, az erőszak ismét utol ér és ”megmentenek”, visszakényszerítenek, elveszik a lehetőséget hogy megtegyed, azt kiáltják gyáva vagy, bűnös vagy, s mutatnak neked szép dolgokat, örömeket, s ha azt mondd, nem éri meg, akkor azt modják, beteg az elméd, kezelni kell. És riogatnak a túlvilággal, és veled.

- Velem? - ijedt meg a lény - Hát honnan tudtok ti rólam? És mit hisztek felőlem?!

Mért, hát nem Te teremtettél, nem te csináltad a földet, nem te akartál mindent?! Sohasem tudtam elhinni, hogy létezel, és ha létezel, akkor nem lehetsz jó, hát mért nem látják a többiek? Mit akarsz tőlem?

- Érthetetlen, amit mondasz. Nem tudom felfogni. Hogyan találhattatok ki ilyesmit. Ne félj, - mondta - meghalasz mindjárt, és utána nincs semmi, ne félj, senkinek testi lényként nincs semmi ,emlék sincs , a földről sem tudsz többé semmit, mindennek vége ami eddig volt. Te vagy az egyetlen, akivel megengedték, hogy beszélhessek. Soha senkivel sem találkoztam még közületek rajtad

kívül. Nem engedték hogy kérdezzek tőletek.

- Te?! Kérdezni mitőlünk? Dehát Te mindent láatsz és mindent hallasz, Te vagy a mindeható!

- Minden? - kérdezte - mi az a minden; Nem értelek.

Tudod, úgy tettünk, mint ti, amikor megtartjátok a gyomot, mert olyan szép virága van. Nem pusztítjátok el a korcs kutyát. Hát lett ez a hiba, ez a véletlen keletkezett önző ember, és gondolták, nézzük meg, milyen, hátha tud majd végtelenül szeretni. Engem itt hagytak, hogy közvetítsek. Tudod, mint nálatok a riporter. Majdnem. De én itt egyedül vagyok, ti messze vagytok, ők messze vannak. Nem tudom, miről beszélsz?! Hogy mi az értelme? A közösségért mindent feláldozó szeretet. Soha nem beszélhetek veletek, nem tehetek semmit, csak őrizem a Földet. Én nem csináltam semmit. Ne félj. Mindjárt vége.

- Várj még , el ne hagyj , légy velem mialatt egyedül haldoklom , beszéljünk,

- kérlek... tehát csak a földi lények hiszik, hogy Isten vagy, valójában ez nem így van?

- Igen, néhányunkban van egy hibás gén, s mi lettünk a megfigyelők. A ti időtök szerint nyolcezer éve hagytak társaim egy őrt minden Naprendszer központi Csillagain, hozzátok legközelebb az Alfa Centauriban. Amíg a Világegyetemet nem fenyegeti veszély, nem lépünk közbe Akarod, hogy beszéljek, amíg ez a véletlen kapcsolat tart? Hát jó ... De elképzelhetetlen messzeségben létező társaimnak ezt is közvetítenem kell a megfigyeléseimmel együtt. Figyelem cselekedeteiteket, annak eredményeit, de lelketeket csupán az Isten látja, aki az ősröbbanáskor keletkezett. Ő teremtett minket, lelkeket. Nyolc millió éve életcsírákat hagytunk minden alkalmas bolygón. Isten

most úgy látja, egyenlőre a vírusok az igazi létformák. Számotokra szinte láthatatlanok, de mentális kommunikációjukkal tökéletes egységet alkotnak, mind ugyan azt akarják, és legyőzhetetlenek, közös ellenállásuk minden fegyver ellen törhetetlen, a legszélsőségesebb környezeti viszonyok között is akár hatezer évig is élnek. Hasonlóak a természetek és a hangyák, hogy megértsd. Amíg sikerül Istennek megteremteni a tökéletes lényt, ebben a testben éltek, mint a pillangó, hernyóból születik, de hernyó életére nem emlékezik, csak száll szabadon. Most te megsemmisülsz, mint minden lény ki testet hordoz, vége számodra mindennek, és lelked, aki semmire sem emlékezik személyes életedből, megtisztulva mindentől, szeretettel telve a világmindenség tökéletes szépsége iránt, szabadon szárnyal a világegyetemben örökké, boldogan. S hogy mire való a földi lét és a test? Urunk, Teremtő Atyánk gyermeke, közvetlen segítsége vagyok, annyit mondhatok el neked, hogy a lelkeknek meg kell tisztulni minden szennytől, minden gonosztól, csupán a mindent elborító szeretet maradhat meg, és ehhez idő kell. Addig testburokban léteznek, és fejlődnek, épülnek. Benned még van félelem. Ha ez a bizonytalanság is elmúlik, vége testi létednek, emlékidnek, és szállhatsz, repülhetsz végre velünk, - Én sem szenvedek attól hogy most itt a helyem, mert a szeretetet szolgálom. Nekem ez nem kényszer, hanem megtisztelő feladat, tudomásul veszem génhibámat, és ennyi. Boldog vagyok, nemsokára megérik lelkem a szeretet szabadságára, s megyek veled, segítem lelked utad elején. Hamarosan menned kell, már ne kérdezz. - Be kell fejeznem, várnak rám az újabb üzenetemmel. Téged is várnak.

Lehetne így is

Hangodat , szavadat szerettem
hogy szólít, szárnyaim kedvesem
gödrökből kikapartam kézzel,
hogy repülhessek mikor nézel.

Vágytam lenni, aki hozzádszól,
verseivel hitednek hódol.
Megmenteni akartalak én
lelkednek vékonyka kötelén.

Válni kívántam jó emberré,
ki elvisz Téged a szép felé.
Szerettem volna elvezetni,
szárnyaim hátán Napra vinni

Szerettem volna író lenni,
minden fájdalmamat megírni.
Megmutatni a sebeimet,
hogy lássátok hogy van üzenet.

Ki akartalak rántani én,
gyere a fényre, ide mellém.
Ne hozd magaddal fájdalmadat,
két tenyeredbe süssön a Nap!

Szólít Téged már valahonnan
egy hang, ami már nincs a bokorban.
Kidugta fejét a világosságra
hogy bárki hallja, hogy akárki lássa.

Szárnyaim apránként letörték,
papírjaim félresöpörték.
Mondataim mind kifacsarták,
de meghagyták nekem a magját.

Gödrökből is ki lehet jönni,
s a napvilágon széjjelnézni.
Szárnyak nélkül repülni kéne,
szállni csak szabadon a fényre.

34. születésnapra

Amikor fogantattál,
kézenfogva a várost jártuk
párommal, megtiltották,
de nem hederítettünk rájuk.

Mialatt kifejlődtél,
megérett már a döntés végleg:
egybekelünk mindenképp,
legyen vége ennek az évnek.

Mikor világrajöttél,
tennivalónkat tervezgettük,
éppen először léptél,
bennem új élet készülődött.

A születésnapomon
kisbabánk elbúcsúzott tőlünk,
másnap Karácsonyon
a kincsünket elveszítettük.

Tizennyolc éves voltam
amikor te másfél évesen
anyukádat karoltad
a fenyőfa bűvöletében.

Abbahagyom a verset,
mert szavaim kevesek arra,
hogy ezt a sok - sok évet
rímekbe terelve elmondja.

Őrizzen szíved lángot,
mert arra rövid az életünk,
hogy amíg utad járod,
mindenhol lobogjon tűz nekünk.

Igaz mese

Él velem egy Ember, szakála már kender,
harminchárom éve vagyunk szerelemmel.
Egész nap dolgozik, hogy meglegyen minden,
de a világon semmi luxus nincsen.

Ötven évesen van nekem nagy kincsem,
nem kell más ha Ő megmaradhat nekem.
Őszülünk csendesen egymás mellett szépen,
deresedő hajunk az én büszkeségem.

Együtt öregsünk nehéz életünkben,
összemelegedünk minden percünkben.
Minden fehér hajszál egy nagy kint rejt el,
a sorsunk nem bánt velünk kesztyűs kézzel.

Nem is várhatok már jobbat ép ésszel,
gyönyörködöm ezüst haja fényében.
Két gyermekünket ha megáldja Isten,
viseljük terhünket tovább békésen.

Mert szeretlek

Szóltam én hozzád kedvesen,
érintettelek szeliden.
Símogattalak szavaimmal,
süttetelek téged a nappal.

Felírtam falra, cetlire,
versbe, hogy veled érezve
lélekbe - testbe itt vagyok én,
fogd meg a kezem, gyere felém.

Éretted mindig kiállok.
Hogyha kell, érted kiáltok!
Veled megyek, hogyha hívsz engem:
örökké tartó szerelemben.

Életem az, hogy itt legyek,
hiszen mindig szerettelek.
Itt állok, még ha nem látsz is.
Veled vagyok, ha nem vársz is.

Esdeklés

Indulj E.T. , induljál ide ,
Idejövetelnek ideje !
Fekete füstfelleg fölöttünk ,
Félelemben fájón fürödtünk .

Az embereket világítsd meg ,
Melegségeddel érintsd őket .
Csodálatos kézzel símogasd ,
szereteteddel utat mutass !

Nálatok ugye békesség van ?
Nem szenvedtek nagy bánatokban ?
Örültök teljes egészségnek ,?
Örökké tartó szerelemnek .?

Könyörgöm E .T . , segíts most meg ,
Mutasd vérvörös szívfényednek ,
GYógyító ujjadnak erejét ,
Ne szenvedjen többé ez a nép !

UFO

Földönkívüli lényeket várok ,
s megváltoztatjuk a világot .
Tilos lett volna embernek adni ,
nem tudjuk egyedül rendbehozni .

Az ember a legborzasztóbb állat ,
nincs mi ellenáll méregfogának .
Tönkretette a csodás világot ,
nincs aki ebből kiutat láthat .

A világúrból láthat – e valaki,
egyetemes törvényt reánszabni.
Segíthet – e egy újrakezdésben,
békét mutatni első lépésben.

Harangok hangja halottakért bong,
templom hit nélkül kiürülve kong.
Emberek elveszve elnémulnak,
bizalmunk bizarrul belénkfagyhat.

Olvassátok fel reményeinket :
jóvátehetjük szörnyűségünket ?
Jertek E.T.-k a mindenségért :
csak egy pont vagyunk, megérdemelnénk ?

Meg ne fertőzzünk benneteket is,
irgalmas Isten létezhet mégis ...
Eltévelyedtünk messzi az úttól,
van – e ki kihúz minket e kútból ...

Végső eséllyel okosan élni,
minden erőnkkel előre lépni.
Dolgozni keményen békés létért,
köszönetképpen a segítségért.

Földönkívüli nép már rég hiszi,
Atyjuk békül, az új népre teszi
fénylő jobb keze óvó ujjait.
Megvédelmezi jó gyermekeit.

Isten a szeretet, hiszek ebben.
Küldöttek vagytok, hogy legyen Éden!
Kifosztottuk a Paradicsomot.
Hírnökök vagytok, hogy helyrehozzuk !

Szieszta

Pillangó pilledten pihenget,
piros szárnyán megcsillan a nap.
Pincehideg bort iszogatnak
pilléren ülve az emberek.

Várhat a munka az ebédig,
esznek csendesen katonázva,
falatokat kiporciózva,
hogy jusson is és maradjon is.

Komótosan összepakolnak
ha a falatozásnak vége,
a maradék megy a szütyőbe,
véletlenül sem pazarolnak.

Holnap is nap lesz, szól az egyik:
ami maradt, jó az pótlásnak,
de ha nem, hát kell a kutyának.
Kezdjük a munkát, mindjárt esik.

Ébred a mező

Hajnal kuporog az éj palástján,
madár kucorog a fészek alján,
érzi talán hogy ébred a reggel.
Pattan a szöcske, álmodni nem kell
hersenő fűről, itt van előtte,
gazdag a mező, harap belőle.
A rétre boldogan lenéz a Nap,
az éjszín végül fényesre apad,

fénymanó hintázik apró ágon.
Mondja a fának: már alig várom
megfürödhessenek a napsugárban.

(Kolomppal közös vers)

Strandolás

A család boldogan várta ezeket a napokat. Türelmetlenül készülődtek a gyerekek. Ábris és Andrea strandra készültek a három éves Hannával és a másfél éves Balázssal. Babakocsit tolvá gyalog ez egy órás út. Bekészítették a pelenkákat, az üres nejlonzacskókat, a három adag babaételt, a cumisüveg teát, a játékokat, a plédet, stb... Már az út élmény volt, mutogatni a gyerekeknek a virágzó fákat, a zöldellő füvet, a Tiszát, a hidat, átmenni a hídon, kiszabadulni a szörnyű lakásból és örömele nézni. Érkezéskor leterítették a pokrócot, levetkőztették a gyerekeket, levetkőztek, letelepedtek. A gyerekek önfeledten játszottak a jó levegőn, ettek - ittak, beszélgettek és beszélgettek, ebéd után Balázst a babakocsiban, Hannát a pléden lefektették aludni, és végre békésen pihentek ők is.

Egész évben erre a két hétre gyűjtöttek. A gyerekeknek persze a napi egy - egy gyümölcs, zöldség, sajt vagy tojás, parízer megvolt és most másnaponta strand, a közbeeső napokon a pelenkamosás, az egyéb mosás, lakástakarítás, készülés a holnapi strandra. Így tervezték, és az időjárás kegyes volt hozzájuk. Készítettek képeket, diákat, mozgófilmet, mindet Ábris hívta elő a spájzban. Amikor felébredtek a gyerekek, uzsonna, és

vége séta a Tiszaparton, homokvár és agyagvár építés, kavicsgyűjtés, azután irány a hinta, a mászóka, forgó, és végül a medence. Balázs önfeledten csapkodta a nagy vizet, Hannát apa tanítgatta úszni, kacagás volt egész délután. Andrea nagyon boldog volt hogy megadhatta családjának ezt az örömteli két hetet. Fájdalmait, rosszulleteit legyűrte, nézte szerettei boldogságát mosolyogva. estefelé letusoltak, hiszen otthon csak egy csap van és lavór. Nos, az öltözködésbe már sírás is vegyült, kuncsgorgás, hogy ne menjünk még, csak egy kicsit maradjunk, de hosszú lesz az út hazáig.

Körülbelül huszonkilenc betegségre talán huszonhét orvosságot szedek. Orvosnak sosem fizettem, nem is lenne miből, a gyógyszereket is alig tudjuk kiváltani. A legtöbb orvos arcán és beszédén látszik, szeretne mielőbb megszabadulni tőlem, nővérek közül is sok. Klinikákon bent fekvé nagyon sok a kín, magamra hagyatva, rettegve, mellőzve érzem magamat. A gyógyszerek mellékhatásaitól, főképpen a pszichiátriai szerektől nagyon rosszul érzem magamat, de ezt a mankót nem tudom elhagyni, mert az elvonási tünetek retteneteseek.

Szeretnék kevesebb gyógyszerrel, kórház nélkül, ritka orvoshoz járással teljesebb, szabadabb életet. Ha pedig muszály befeküdni, szeretném, ha nem kötöznének infúziókhöz kényszerítve,

Mindent megbeszelnének velem részletesen, megmondanák a gyógyszerek nevét, adnának deszkát az ágyba, odafigyelnének a gyógyszerosztásra, élő beteg embernek

tekintenének, segítenének, nem aláznának meg, elaltatnának endoszkóphoz, vagy MRI-t, CT-t végeznének helyette, s nem lennének szörnyű mellékhatású orvosságaim. Paradox helyzet hogy az orvostól kelljen félni, ahová segítségért megyünk! Ijesztően rettenetes az egészségügy szituációja. Mi a kiút ebből a borzasztó útvesztőből???

Nyolcvan évesnek érzem magamat, irtózom a jövőtől.

Próbálok bizakodni....

Emlékezés egy anyára

Amikor Judit és Robi szerelmesek lettek egymásba, Robi még nős volt. Azt mondta, már ágytól –asztaltól elváltak. Válást ígért. Halogatta és halogatta.

Judit másállapotba került. Kérte, mostmár váljon el Robi. A férfi bevallotta, mindkettőjüket szereti, és nem válhat el, mert a felesége is állapotos. Judit kérte : válasszon, mert így ő nagyon szenved. Telt az idő, a várandós Judit egyre kérlelte, a gyermeknek család, apa kell. Robi nem volt képes dönteni.

A gyermekek megszülettek, Robi mindent megadott Juditéknak, anyagilag is, és naponta látogatta. Segített mindenben. Sajnos a feleség megtudta, és Judit lakására járt borzasztó patáliákat csapni. Judit szakítani akart, nem bírta ezt a helyzetet, új életet akart kezdeni, férjet, apát, családot akart. Ilyenkor Robi ígért fűt – fát, féltékeny volt, de csak nem tudott dönteni. Judit szerette, a kislány imádta, hát tovább folytatták ezt az életmódot. Egy nyáron át nem láttuk Juditot, s egyszercsak

megjelent mázsásan, és panaszkodott régóta tartó epebetegségére. A kapcsolata ugyanott tartott. Judit is döntésképtelen volt.

Megint sokáig nem láttuk, csak jött kósza hír, hogy beteg. Sárgasággal a fertőző kórházba fektették, tükrözték, kínozták, s végül egy hatalmas műtétet végeztek rajta, hasnyálmirígyrák. Meglátogattuk, auswitszivé soványodott testén óriási vágás, gerincébe ültetve egy kanül, abba adagolták otthon a morfiumot. Robi naponta ott volt, ápolta, megtett mindent amit csak tudott, de ez sem volt elég sajnós. Judit felült az ágyban roppant erővel, és ezt mondta, miközben kezével az ágyat csapkodta : -- Meg fogok gyógyulni, dolgozni fogok újra, mert ezt a kislányt nekem kell felnevelnem ! ---

Kint a lépcsőházban sírtunk egymás nyakába borulva.

Robi később elvitte a kislányt feleségéhez, aki megengedte neki, lakjon Juditnál az utolsó időre, és a lánykát sajátjukként felnevelik. Judit ekkor már nem volt eszméleténél, és Robi gondozta. A temetésen felesége is feketében volt, és ölelve tartotta a kislányt.

Én csak álltam, és néztem a feliratot : Élt 32 évet.

Mosoly?

Nehéz elkezdeni. Folytatni sem lesz könnyű. De senki sem ígérte hogy bármi is könnyű lesz. Írni szeretnék valakinek, akit "nem ismerek ". Nem gondoltam át, mit és hogyan írjak, úgy döntöttem csak írok, ahogy jön. Vajon jól teszem?

Egy masszív fekete fal van előttem.

Halványkékre szeretném festeni, hogy ír hassak rá nancsszín betűkkel. Hiszem, ha sikerülne, ezzel rést ütnék a falon, és látnék valakit. Valakit kinek szája mosolyog. Egyik szemében kemény tartás, hogy mosolyát elfogadják, másik szemében félelem mindentől és mindenkitől. Mosolyog és segít, kezét nyújtja és vezet, símogat és nevet, vigasztal és szeret, senki sem tudja, milyen áron. Belül remeg és sikolt, és zokog, fohász kodik és jajong. Vár. Talán egyszer valaki megtalálja őt. Felismeri. Megismeri. Mosolyog. Azt hiszi, ő gyenge és erősnek kell látszania mindig. Azt hiszi ő rossz és csúnya és bűnös és hibás és vezekelnie kell.

Gondolja: aki őt szereti, félre ismeri, mert ő szerethetetlen. És majd egyszer csak kiderül hogy ő milyen borzasztó, és elhagyja mindenki, és magára marad a miértjeivel és hogyanjaival és szörnyűségeivel, és mi lesz akkor...

Arcára dermedt kedves mosolyával áll, hol segíthetne?

Nehéz abbahagyni. Befejezni...

Egy nap a remény

Neske negyven éves volt. Egy hete véletlenül tudta meg, van két féltestvére. A fiú tizenkilenc éves és nem érdekli az egész, a lány huszonegy éves, és azonnal le akar utazni, hogy megismerkedjenek. Neske gyerekei két - két évvel idősebbek. Ők sem akarnak itt lenni a találkozáskor. Nesi új testvérei sem tudtak létezéséről. Az asszony nagyon izgult, betegen, kevés rokkantnyug-

díjából hogyan bírja majd a vendéglátást vajon. Délre ígérkeztek, talán zöldborsós raguleves és sajtos tészta jó lesz, a beszélgetéshez kóla, ropi, édes aprósütemény. Vártak és vártak, három óra lett, mire megérkeztek. Kati hozta az élettársát is. Csak beszélgettek és beszélgettek, állandóan hívta őket ebédelni, de nem ettek, nem ittak, fényképeket nézegettek, meséltek és örültek egymásnak, ígértek levelezést, telefont, újabb látogatást.

Nesike kérte, maradjanak éjszakára, van külön szoba, vacsora, reggeli, Kati talán egy hétig is maradhatna, de menniük kellett. Nehéz volt a búcsú, sírtak. Nesike nehezen tudott megnyugodni. A zaklatottságtól nem tudott elaludni, pedig halálosan fáradt volt. Tíz órakor telefon cseng: Kati anyja ridegen szidja, hogy egy anya hogy lehet ilyen, a gyerekek éheztek, szomjaztak, szendvics kellett volna, és a fiú cukorbeteg, fel kellett volna bontani a diétás üdítőket amiket hoztak, és az útravalót rájuk kellett volna erőszakolni, és biztosan nem is vagyok annyira beteg és szegény, és nem látták a heget ahol az apánk felvágta az ereimet, és Nesike csak sírt és sírt szakadatlan. Nem értett semmit, nem tudta mit mondjon, mit tegyen ezután. Másnap csomagot adott postára diétás üdítőkkal, levéllel, könyörgéssel, zárójelentésekkel. Soha többé nem jött válasz.

Cím nélkül

Sikoltoztál, mert szavad nem értették, s
sohasem értetted meg magad.

Felzokogtál, mert bőrod felsértették, s
korbáccsal verted félholtra magad.

Elsirattad, hogy tetted megvetették, s
titokban szembeköpted magad.

Örjöngtél csak, hogy léted nem szerették, s
halálosan gyűlölted magad.

Esdekeltél, hogy lényed megkeressék, s
drágán adtad magadnak magad.

Mai mese

Kristálypaloták összetörnek
Nem köszönünk a hét törpének
Tündérország pokollá lett
Hófehérkének gint fizetnek

A jó tündérkének elvágta a torkát
Atlasz pedig tegnap letette a málhát
Az AIDS indult útnak az óperencián át
A kis herceg tegnap lelőtte a rókát

A fele királyságot elárverezték
A panelházi sárkány öngyilkos lett nemrég
Zaciba csapták a varázsszelencét
A legkisebb fiú nem próbált szerencsét

A templom egere rákapott a drogra
Hamupipőke a masszázsszalomba
Szép királylányt találsz békává változva
Öreg király mehet szeretetotthonba

A farkast Piroskáék múlt héten megették
Vágóhídra visszük a két bors ökröcskét
Hónap végén főzünk fazék kőleveskét
Csernobil meg fűti nekünk a kemencét

Akkor

Azon a napon
Mikor a kiöregedett kötél táncos
beállt célpontnak a késdobálóhoz

Azon a napon
Mikor a megvénült bohóc csapzott arcán
festékbe martak a könnyek

Azon a napon
Mikor az állatszélidítő szívében
késpengeként megállt egy szó

Azon a napon
Minden jegy elkelt

Egy gondolat

Szájam szélére szökött szavak
szelíden szertefoszlának
Mélyen beásott fehér falak
keményen eltaszítanak

Nyolcvanegyedtől Nyolcvanötig jártam hétfőnként Judit pszichológusnőhöz, akit végtelenül szerettem, tömérdek hosszú levelet írtam neki, egy évig hipnózissal is kezelt, és egy pszichoterápiás csoportba heti kétszer, ahol megismertem egy aranyos asszonykát, aki azután fiatalon meghalt. Szomszédomat nagybetegen barátként elvesztettük negyven évesen. Meghalt barátnőm aki hét évig viaskodott nagy kínok közepette a Hodcskin-kórral. Férje is pajzsmirígyrákos, gyermekeik mieinkkel egyidősek. Rokonokat, ismerősöket, szomszédokat, barátokat, mindenkit elveszítettünk. Úgy éreztem, Jutkának is terhére vagyok már, nem mentem többé hozzá. Betegtársakat elveszítve egyszerűen csak a csoport vezetője, docens, aki addig kezelt valós diagnózisokkal, azt írta a rokkantsági bizottsághoz kellő leletemre: HIPOCHONDRIA. Egészen odáig végtelenül rendes volt velem, mindenben segített, mindig, csodálatos embernek tartom, teljesen halálra döbbsentett. Ettől kezdve képtelen voltam odamenni. Elveszítettem a csoportot is. Elkezdtem tervezni az öngyilkosságot. Hová bújhatnék, hogy ne találjanak meg tíz órán át??? Gyűjtöttem a szívritmuscsökkentőket, négy levél demalgont alkoholban oldva, altatókat ötfélét, vérnyomáscsökkentőket, izomlazítókat, hányáscsillapítókat, hogy meglegyen ötszáz tableta minimum, dobozaikat kidobáltam, jól eldugtam, kefirben akartam nagy adagokban bekeverni, hogy be tudjam nyelni mindet, hiszen annyi vizet nem lehet meginni. Ekkor kaptam egy telefont a csoport pszichológusnőjétől, és olyan kedves volt, hogy elmondtam neki, és ő eljött hozzám, és attól kezdve neki írtam, és telefonoztunk néha.

Úgy éreztem, családom megszabadul egy óriási tehertől, fél év alatt megnyugszanak, azt gondolják:--hála istennek anya már nem szenved, és két év múlva már teljesen kiheverik.Könyörögtem férjemnek, segítsen, ne hívja ki a mentőt amíg élek, senki sem fogja megtudni, és ez lenne az igazi szeretet, megszabadítana engem, és már elveszített engem régen, hiszen már nem élek emberi életet. Éjjel-nappal reszkettem, rángatództak izmaim, remegett hangom, fájdalmaim és görcseim voltak, az ágyam sarkában egyedül csendben kucorogtam örökké sírva, rengeteg gusztustalan tünettel tarkítva állandóan, álmatlanul, vagy rémálmokkal, azt gondoltam, várok még, úgyis meghalok, mert ezt ember el nem viseli, úgyis rákom van, de ez még ezeken kívül lelki rák, ami halálra rágja testemet.

JAJ, NE!!

Újrakezdődik hát talán most minden ?

Fekete úrré változik a lelkem.

Nem gyönyörködöm rozsdás falevélben.

Nem sétálok az avarlepte fűben.

Nem csodálom meg a kopaszodó fát,

Nem símogatom a csavargó cicát.

Még beszélek a sétáló kutyákkal.

Még szóbaállok egy lehulló ággal.

Még meghallgatom a panaszkodókat.

Még szólok néhány szót vigasztalónak.

Nem kívánczom sehová már régen :

Nem nézegetek felhőket az égen.

Nem látok kiutat ebből a kútból.

Nem tudok lejutni erről az útról.

Nincs előttem fény akárhogy keresem.

Újrakezdődik hát talán most minden ?

Reggeleim

Rémálmok rettentő riadalmára riadva
rút ellenségektől menekülve szaladnék el,
rémítő zsidbadás köti lábamra talán a
rongyot, mit vergődve dobok lejjebb vizes testtel.

Roppant fájdalmak kínjai várják, vajon végre
ráznám le testemnek sutaságát viadalra,
rákészülve ébredni fel újfent, de mivégre?
Rokkant birkózása: pici munkának diadalma.

Újra és újra

Amikor már kezdesz bízni
Hogy derül az ég végre,
Mikor már tudsz abban hinni
Hogy nagy bajoknak vége,
Próbálsz újra reménykedni
Hogy léted végső része
Nyugodtabban fog eltelni,
Akkor jön egy nagy bánat,
Mint ilyenkor lenni szokott,
Nyitni sem tudod szádat,
A fájdalom belül zokog,
Tehetetlen csak várhatsz.

Legbelül

Valaki keserves könnyeket nyeldekél,
arczaira kényszerített mosolya
elfáradt, míg ő küzd a nagy szenvedéssel,
de mosolyog, mert azt hiszi, ez a dolga.

Ha kell, segítő kezeit odanyújtja,
Mert együtt érez mindenkivel, aki sír,
szívét, lelkét, és mindenét odaadja,
mindenkinek mindenben segít, amit bír.

Csaljunk szívbéli mosolyt két orcájára,
hogyha kínja bántja, nyújtsunk felé kezet,
mikor bánata van, ne hagyjuk magára,
örüljünk örömének, ha szívből nevet.

Tettem még egy nekifutást. Még egy kört, hogy mindent megtegyek, amit még bírok talán... Megengedtem, hogy mentővel bevigyenek a kórház pszichiátriájára. Több hónapig kínlódtam bent, s ugyanolyan állapotban jöttem ki. Kifelejtettem, hogy ezt megelőzően december huszonharmadikán, születésnapomon hozott a fiam egy kéthetes, fekete nejlonzsákban négy testvérével összekötött kutyát, a jégre kidobva találták őket. Viktória nap, győzelem. Istvánnap, Karácsony. Talán a sors ad még nekem egy évet, hogy felneveljem őt páromnak, ne legyen egyedül, jót tesz a vérnyomásának, szívének, mindig vágyott rá. Megpróbáltam: Viki lett a kislány, kilenc hónapos korában szörnyű kínok között férjem karjaiban meghalt.

Talán...

Keresik bennem a jószágot, ami
mindennel együtt a kínok közt elveszett
miközben kisírtam már az egész lelkemet
s talán haldoklik bennem a szeretet
kiveszett belőlem az élettel együtt minden, ami
emberi

Évek néma gyötrelme után egyedül

Végül

Már úgy érzed hiába is sikoltanál,
hiszen suttogni sincs erőd,
sem hangod, sem levegőd.
Akassz hát kolompot nyakadba mint a leprás,
akiket szeretsz, csak hadd meneküljenek.
"A mór megtette kötelességét, a mór mehet"
A holnaphoz nem köt már más
csupán bénító-őrjítő-pusztító rettenet,

a mához negyven-vagy ezer évnyi
elemésztő kín vezetett.
A "Carpe diem" csak azt jelenti, félni ...

Eután még kivártam tavasszal férjem születésnapját és lányomét, de éreztem hogy Húsvétkor az ezüstitakodalmunkat már nem bírnám ki. Egy reggel halálos nyugalommal megtettem.

Vallomás

Mikor már nem bírta tovább a teste kínjait és lelke összeomlását, eldöntötte hogy véget vet életének hamarosan. Már régen elhatározta ezt, de csak akkor akarta megtenni, amikor végleg vége mindennek. Már elő volt készítve az alkoholban oldott kétszáz gyógyszer, és még kétszáz gyógyszer, mert tudta hogy háromszáz nem elég. Azt is tudta, hogy minimum nyolc órára van szükség. És hogy ennyi tablettát nem lehet lenyelni. Beszerzett vérnyomáscsökkentőket, szívritmus csökkentőket, izomlazítókat, hányáscsillapítókat, hasfogókat, mert tudta, altató nem elég. Kitalálta, kefirbe keverve kell benyelni. Kicsit megnyugtatta ez a gondolat, hogy fel van készülve. Búcsúlevél nem lesz, az már nem az ő élete.

Nem érezte embernek már magát, csupán vegetáló parazitának. Eleinte lejártak párjába kapaszkodva sétálni negyed órákat. Egész úton sírt, remegett negyven kilóra és százhatvaöt centire összeaszott teste, azt hitte, férje szégyenli hogy alkoholistának nézik. Sírt a boltban, liftben, trolin, orvosnál, kórházban, otthon, evés közben, WC - n, egyedül, csak sírt és reszketett. Később, amikor tizennyolcadik betegségét is felfedezték, és megérkezett a harminchatodik féle orvosság is, már csak ágyában kucorgott csukott szemmel. Sem TV, se olvasás, rejtvény, beszélgetés, a telefonba is csak rázta testét a sírás. Úgy érezte csak teher családjának. Sajnálta őket nagyon. Falra felírta, cetlikre írta gyakran nekik, mennyire szereti őket. Búcsú volt ez. Azt mondták, még ennél is rosszabb lesz. Rettegett a magánytól, féltette a férjét, undorodott magától, félt a pénztelenségtől, a jövőtől, mindentől

örökké irtózott.

Útálta az egyre jobban lepusztuló lakást, a haldokló növényeit, nem kötötte már az élethez semmi, humora elveszett, vége volt. Leírhatatlanul szenvedett.

Pokoli kínok között még kivárta párja születésnapját, de érezte, a harmincadik házassági évfordulót már nem bírná ki. Egy reggel elővette a kincsét, összerázta az alkoholos gyógyszert, egy marék tablettával felhajtotta, benyelte a többi orvosságot kefirben, elmosva kidobta az üveget, a kefirés dobozt, nehogy megtudják mit és mennyit vett be. Lefeküdt. Nem voltak érzelmei, gondolatai ide - oda kapkodtak. Nem tartott sokáig.

Hat nap intenzív osztály klinikai halál miatt, sokk és kóma, erre nem emlékszik.

Három hónap kórház és fél év poklok - pokla. Alá kellett írnia: soha többé.

És soha többé nem okoz fájdalmat azoknak, akiket szeret, és őt is szeretik.

Három perc hiányzott.

Szeretné mindenkinek tanítani, hogy soha - soha ne tegyenek ilyet.

Ezért a feladatáért, és néhány emberért él. Túri nehéz sorsát. Már derűs is néha - néha, akasztófahumora remek, a kemény gyógyszerektől mázsára hízott, alig vonszolja ocsmány testét, stb... De élni fog a végsőkig!

Ezt és a következő írásokat már kétezerhatban írtam, öt évig csak a születésnapjaimon rajzoltam egy-egy képverset, azt majd párom idemásolja.:

Odaát is jártam

Majd fel - fel eszméltem, embereket láttam
Gépeket, csöveket, nagy igyekezetet
Küzdöttek, hogy maradjak veletek.

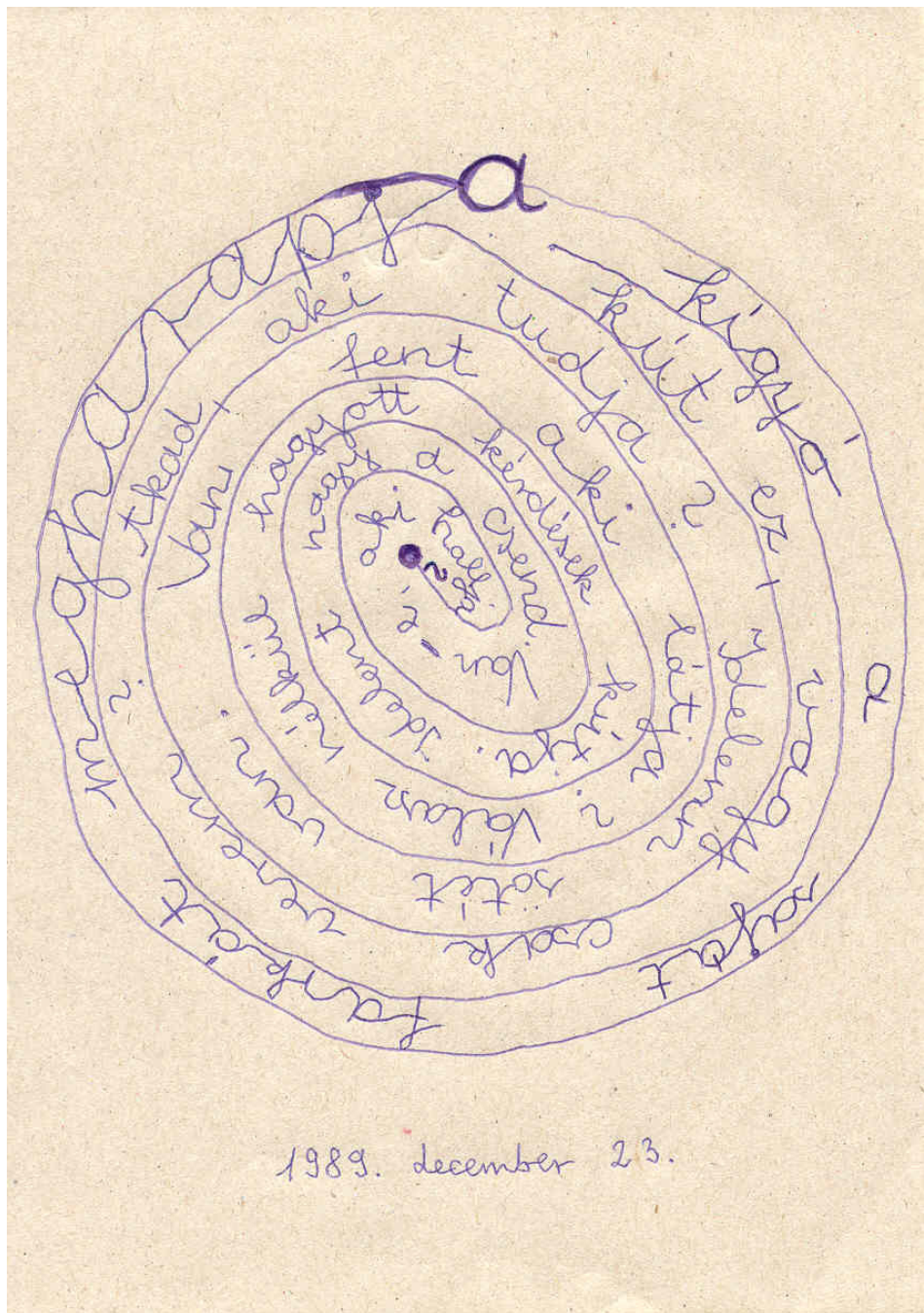
Nem akartam felvenni a harcot
Homályosan láttam a sok arcot
Kitéptem a csöveket kezemből
Nem futotta élni már erőmből.

Kikötöztek pőrén, meztelen,
Voltam én örült, esztelen
Maradni akartam én odaát,
De nem engedték meg ezt a csodát

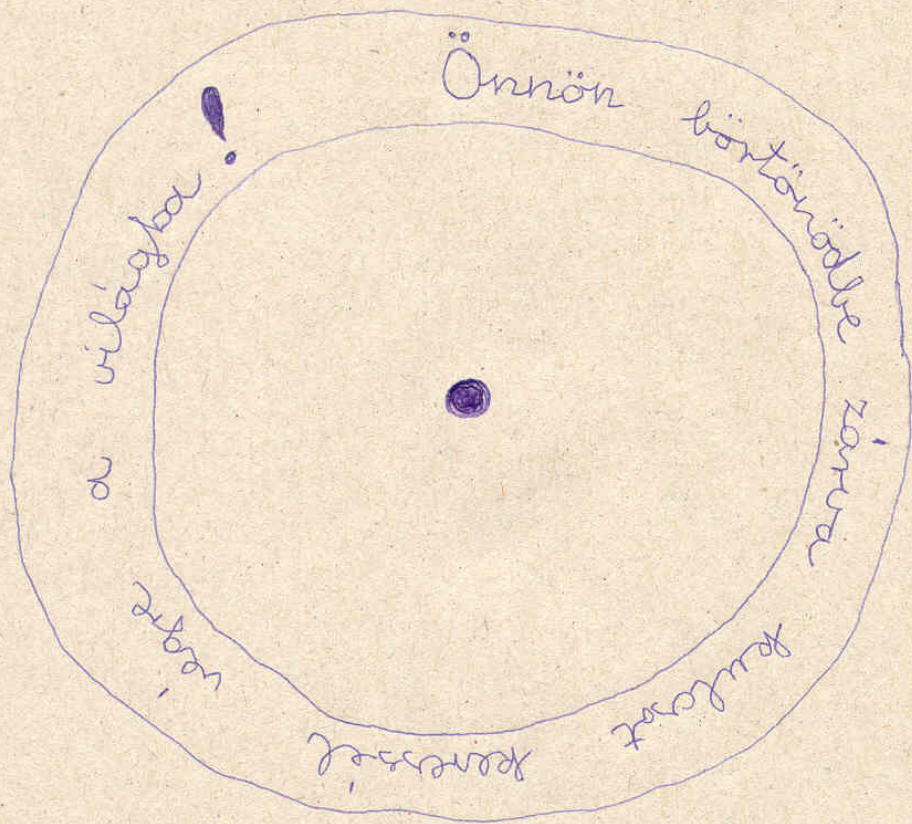
Kérték hogy segítsek nekik, maradjak,
Induljak neki újra az útnak
Dolgom van még ezen a földön
Meg kell ígérnem hogy eldöntöm.

Feladatom van, el kell végeznem
Szükség van rám, itt kell létezniem
Küzdenem kell, felvenni a harcot
Megsimogatni még sok - sok arcot.

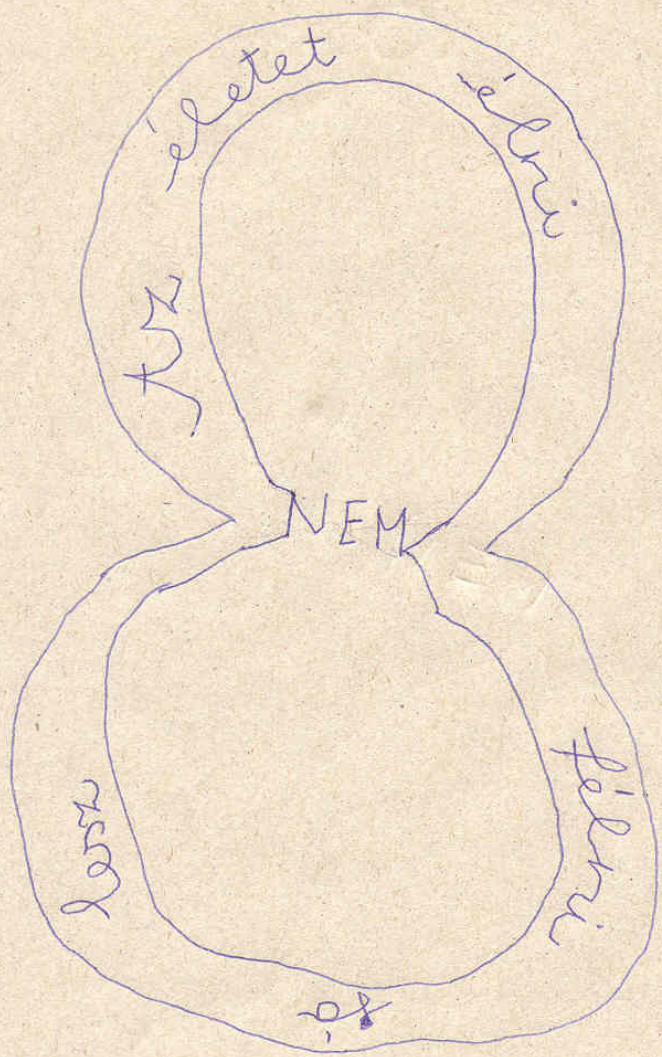
Megjegyzés: Jártam a klinikai halálban

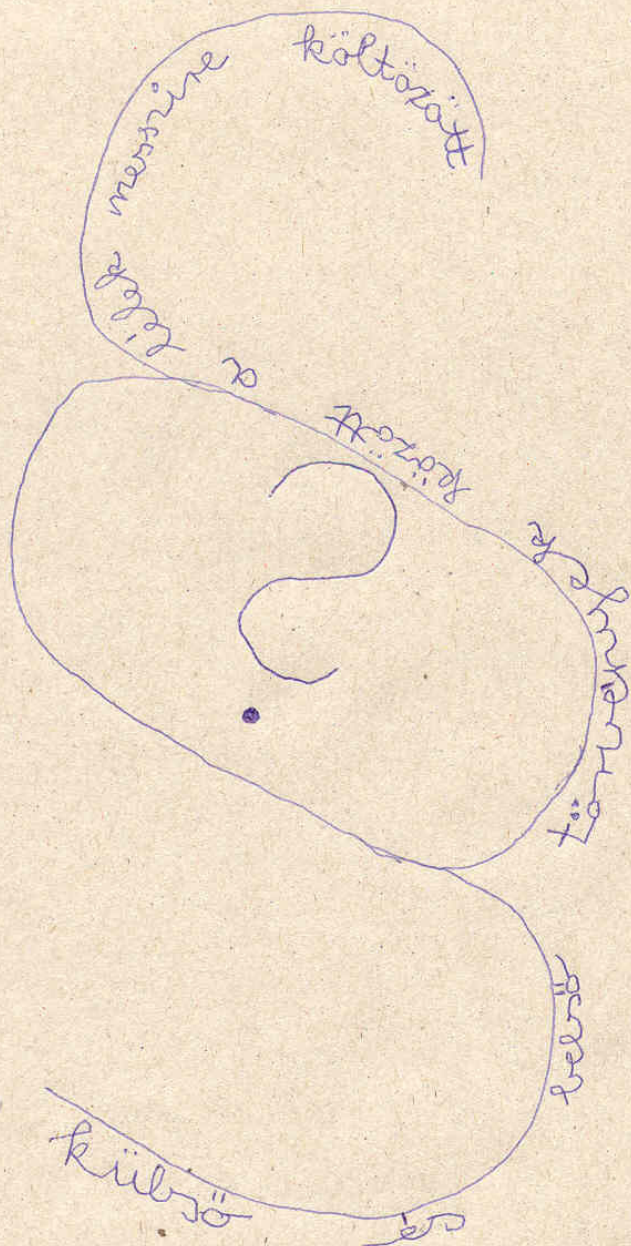
1989. december 23.

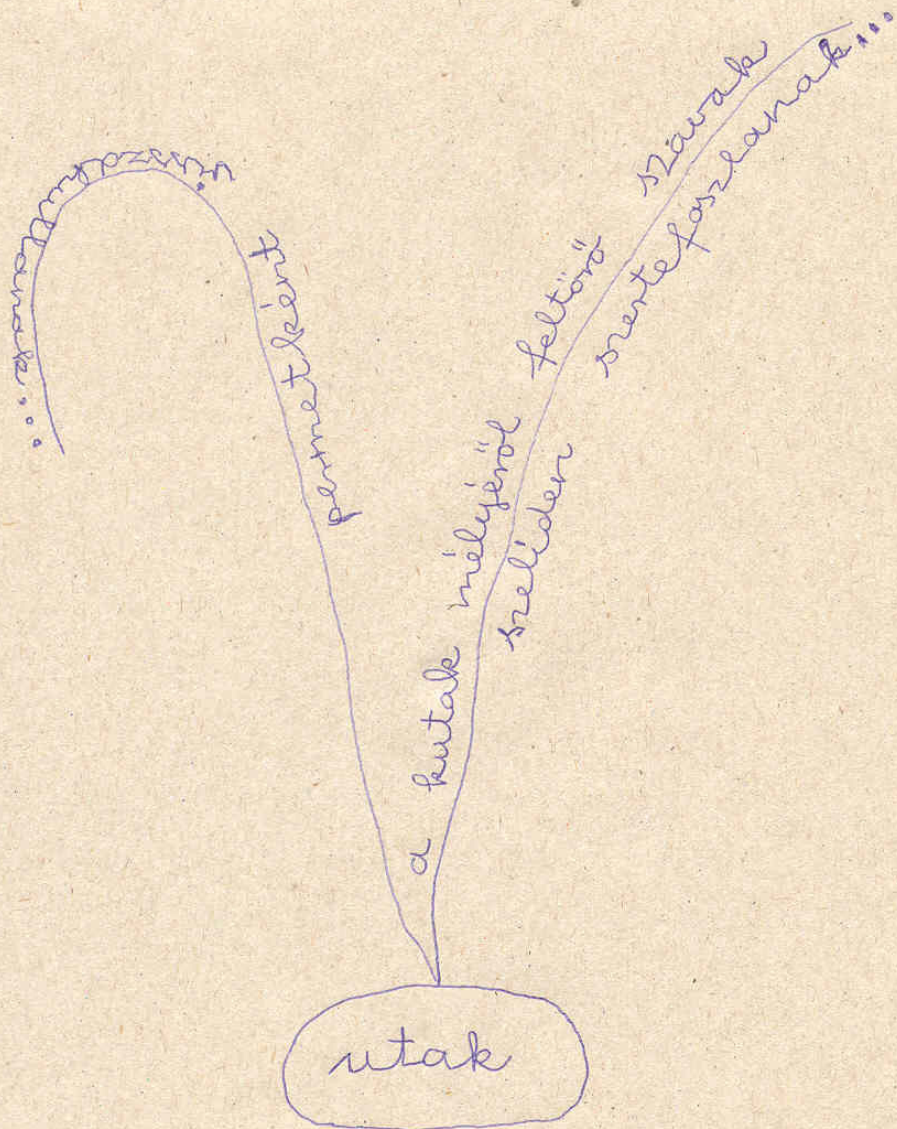
1990. XII. 23.

1992. XII. 23.

1991. dec. 23,

1998. december 23.

A kóma után rettenetes volt minden a pszichiátrián is és otthon is. Nem találtam helyem az életben. Bele voltam betegedve, hogy élek, és mekkora fájdalmat okoztam szeretteimnek. Találtak olyan gyógyszerkombinációt, amitől elmúlt a sírás, reszketés, izomrángások és feszülések, tudtam aludni, (mindmáig rémálmokkal továbbra is) és tudtam, soha többé nem próbálhatom meg az öngyilkosságot. Férjem elmondta, ötször élesztettek újra, mert halottat nem vihet el a mentő. Őt kizárták a szobából, de mindent hallott, és azt mondták neki: --Uram, a felesége már nem a mi kezünkben van.

Ha van Isten, az ő tenyerén feküdtem. Később még megállapítottak magasvérnyomást és cukorbetegséget, szívritmuszavart, májamat-hasnyálmirígyemet kezdi tönkretenni a sok gyógyszer, amelyektől egy mázsára hívva vonszolom magamat. Amióta párom megismertetett az internettel, és Gábor doktor felajánlotta, írjam meg ezt a könyvet, azóta tudom, azért kell élnem, hogy segítsek azoknak, akik olyan mélyen vannak, mint én voltam, és szeretteimnek naponta elmondjam szeretetemet, nem akarok már meghalni, élnem kell, dolgom van még itt a földön, csendesen kivárom a végét küzdve, harcolva! Nagyon nehéz az életem, alig tudunk hitelekkel, kölcsönökkel megélni, gyerekeim Pesten élnek, mi Szegeden, férjem egész nap dolgozni van, szükségünk lenne segítségre, de csak mi ketten vagyunk egymásnak. Közben elvesztettük szörnyű körülmények közepette anyámat is, és mindenkit akivel kapcsolatunk volt. Gyerekeinknek telefonszámlával is spórolni kell, bárcsak ők boldogok lennének!!! Sajnos sok betegséget örököltek

tőlünk, anyagilag is nehéz nekik, férjemnek is vannak már betegségei, gyógyszerei. Újra írok, megmutatok néhányat megint, próbálom kóma utáni sorrendbe rakni, az első öt évben csupáncsak az öt rajzversem született. Egész életemben szerettem volna költő, író lenni: **SEGÍTENI!**

Lehet, hogy vénségemre sikerül??

Töredékek

Százakós szívemet lám csapra vertem.
Szabad prédának ím itt a lelkem.
Kincseim cseppre-csepp gyűjtöttem.
Merítessz-e hát, vagy ez a vesztem?

.....

Üsd csak, hisz még van ereje sírni.
Törd meg, hogy ne tudjon beszélni.

.....

Egyszer valaki semmitlen magát bezárta.
A kulcsot önmagához sehohsem találja.

.....

Szétfoszlott szivárványként szöktem szemedbe.
Az vagyok,mit visszaver fényes tükre.

Levél a legbelső zugból

Itt vagy most, ahol kevesek jártak,
lábaik nyomát sem nagyon láttad,
cigijük füstje elillant régen,
szavaik nyoma a messzeségben.

Itt voltak pedig, itt sírtunk együtt,
könnyeink nyoma benne az elnyűtt
bútorok megkopott huzatában,
nincs zsebkendő a papírkosárban.

Beengedtem legjobb barátaim,
elmondtuk egymásnak bánataink,
vigaszt nyújtottunk és segítettünk,
símogattunk és arcot töröltünk.

Nem járt itt nagyon régóta senki,
nem érdekelt nagy bajokban semmi,
nem kerestek fel régi barátok,
bezárt ajtóval vajon mit várok?

Mért nyissak ajtót ha nem kopognak,
nincs levél és nem telefonálnak,
kerestem őket egy darabig én,
a semmibe veszett halott remény.

Elmúlás?

Anna nagy nehezen kievickélt a taxiból a hóra. Fájó testét - lelkét elkezdte vonszolni, fejét lehajtva a hősza-
kadásban, szemüvege akár ne lenne,
mentek - mentek nagyfiával és férjével amíg meg nem
látták, hol lesz mama temetése. --- Nagymamát is ilyen
időjárásban temettük ---gondolta.

A halottaskocsi fiatal vezetője köszönt, fogta az urnát, és
az előkészített asztalkára tette. A szélvihar rángatta az
urnatakarót.

Álltak. Némán.

Néha valamelyikük megigazította a selyem szemfedőt.

Tíz óra. Koszorú sehol.

Odamentek a fiatalemberhez. ---Most csak úgy tegyük
be a falba? ---Kérdezte.

---dehát hol a koszorú, és mi beszédet fogunk tartani,
és... ---. --- Mi nem tudunk koszorúról, és nem jön senki
más, és már mennünk kellene a másik temetésre,... ---.

Mobil nincs sem az apánál, sem az anyánál, ebben a csa-
ládban sem születni, sem élni, sem meghalni nem lehet
emberien.

Anna gondolkozása újra beindult, s csapongott össze
- vissza. az elmúlt napokban férje és fia heroikus
munkával kiürítették a szörnyű lakást hogy visszaadják
az önkormányzatnak. Fia is messziről utazott ide, lánya
pedig nem is tudott hazautazni. Mama elviselhetetlen
volt, és ő sem viselt el soha senkit.

Testvérei messzi városban haraggal voltak, okkal, nem

jöttek. Ennek a laza családi köteléknek is vége, fél éve örökre megszakadt egy másik vérvonal is, és egy hete az utolsó. Anna arra gondolt, négyen maradtak. Négyen a világ ellen?

Négyen a világban? Milyen világban? Hol vannak a sokat pátyolgatott szomszédok? Hol vannak a " barátok " ? Ketten vagyunk... Egyedül vagyok...

---Figyelj, Anna, a fiunk mobilján felhívta a virágosokat, baleset történt, rögtön itt a koszorú, a fiatalemberek várnak, semmi baj, mindjárt elkezdheted a búcsúztatást... - - - Anna kezében szorongatta a fekete szegéllyel bevont kartont, rajta mama fényképe, egy csodálatos képeslap, és a kézzel írott levél - búcsúztató. Szép volt a megérkezett urnakoszorú, szép volt a nagy koszorú a selyemszalaggal. Szervusz, mama. sok szenvedéstől menekültél meg hogy hirtelen elestél. Sokat szenvedtél, ha fel nem is neveltél. Nem lettél boldog, bárhogyan is éltél. Mindenki megbocsájt, menjél hát békével. Vár az édesanyád,

ki már rég megbocsátott. Menj csak, látod, rajtam van a nagykabátod! Ezek a szavak nem hangzottak el, csak Anna agyában forogtak miközben olvasta az otthon megírt búcsút. A fiatalemberek betették a kockasírba mamát, melléje a búcsúztatót, bezárták, ráakasztották a nagy koszorút, elbúcsúztak. Álltak hárman. Vége. Egy élet befejeződött. Ki tudja, hogyan tovább., és mivégre.

Szakadt a hó. Annáék végigmentek kifelé az úton, majd várták a taxit lehajtott fejjel hogy szemüvegüket védjék. Anna bemászott az autóba, hogy beteg testét - lelkét hazavonszolja.

Ima

Akiért - amiért tudok,
küzdök én még, és harcolok.
Lecsendesedtem, megbékélek
bajaimmal, de mégis félek.

Eltemettem szeretteimet,
elengedtem gyermekeimet
ahogyan ezt ilyenkor tenni
kell, hisz itt az ideje neki.

Nagyon várom én azt az évet
hogy ne kelljen dolgoznod többet.

Testem egyedül nem boldogul,
lelkem nehéz bánatba borul.

Mi lesz velem egyedül, félek
nincs értelme nélküled, kérlek:
vigyázz nagyon magadra kedves,
én is őrizlek. Arcom nedves.

Szeretnék veled békén élni,
annyit szenvedtünk, s van mit félni.

Megadja a sors hogy mi ketten
együtt öregsünk itthon szépen?

Gyermekeinknek egészséget
adj Uram, nagyon szépen kérlek!

Ébredés

Te
Pár
Szép
Szóid
Hallom
Mialatt
Éledezek
Nemlétből
Lassacskán
Kék szemeid
Kérlelgetnek
Kezed simogat
Értem élsz már
Nekem szólsz te
Kezeimet simítod
Próbálok rád nézni
Szorítani kezeid
Szemeidbe látni
Éledni éretted
Szólni hozzád
Üzenni neked
Küzdök élni
Akarok még
Melletted
Elaludni
Ébredni
Sétára
Menni
Élni
Míg
Te

Amíg élek

Csak amiért szeretlek

Azért mondom el neked

Minden nap ötezerszer

Hogy rajongok érted

Örökké szeretettel

Mert nem tudhatom

Hát ezeket vajon

Még hányszor is

Adatik még meg

Mondani neked

Hogy imádlak

Gyönyörűség

S bámullak

Csodállak

Szerelem

Elkísér

Utamon

Végig

Amíg

Élek

Ars poetica

Úgy érzem eljött az ideje annak
hogy én egy ilyen merész verset írjak.
Senki sem mondta még hogy költő vagyok,
Nem lehetek én olyan, mint a NAGYOK.
Hiszem, hogy Isten azt akarta, éljek,
és mondjam el hogy miről szól az Élet.
Beszélek nektek, amíg tudok írni.
Újra meg újra csak azt fogom kérni,
Mutassátok meg, hogy tudtok szeretni !
Poklok bugyrából felbukkanva ismét
Elmondani a szeretetnek hitét.

Bízni s remélni hogy érdemes élni,
ha van, ki szeret, és van kit szeretni.
Sötét kutakból felmerültem mégis,
az a dolgom, hogy elmondhassam, mért is :
emeld ki fejed te is a gödrökből,
aki szeret, az kapjon a hitedből :
életutunkat szeretet vezérli,
s ebből a világon kaphat mindenki !
Ne félj, valaki melletted is ott áll,
nyújtja a kezét, amikor nagyon fáj.

BÉKEDAL

Békét szeretnénk, emberek,
Hol nem nyílik puska
Gyilkoló nagy torka,
S rák sem rágja a testedet,
S nem sikoltanak gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Szeretetet adni nektek,
Hol nem robban akna
Véres robbanása,
És nem félnek az emberek,
Nem jajonganak gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Ételt kívánunk szájakba,
Ágyakba szerelmet,
Gyógyírt betegeknek,
Műszereket kórházakba,
S nem rettegnek a gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Öldöklő gépek eltűnnek,
Esőt a búzának,
Vizet a virágnak,
S meggyógyulnak az AIDS-esek,
S nem reszketnek a gyermekek,
És nem sírnak a gyermekek. (refrén)

Hűséget a barátságban,
Imádságban Istent,
Reménységben hitet,
Megbékélést a templomban,
S nem remegnek a gyerekek,
És nem sírnak a gyermekek.(refrén)

És legyőzzük a félelmet,
Lelkünket őrizzük,
Párunkat öleljük,
Átkaroljuk gyermekünket,
Mert nevetnek a gyerekek :
Békét szeretnénk, emberek !

Hol vagy?

Szeretlek szelíden szerelmem
Kereslek – kutatlak kedvesem
Szeretetem szívedig szálljon
Megérintsen, s menten megálljon
Simogasson simán, selymesen
Becézzessen bátran, békésen
Vigasztaljon, ha vigaszra vársz
Virrasszon veled, ha arra vágysz
Kacagjál kedvesen, kedvesem
Szeretlek szelíden szerelmem!

HÁLÁS KÖSZÖNET

Amikor már azt hittem világvége
mindörökre megérkezett számomra,
segítséget küldött az ég kínomra:
FÉRJEM rávezetett az internetre.

Kezem reátalált a billentyűkre
rátaláltam majd ezután GÁBORRA,
aki gyógyírt hozott örök vágyamra:
segíteni tudjak sok szenvedésre.

Bíztattak: életem papírravetve
válaszokat kaphatok kínjaimra:
mért is maradhattam hát itt életbe?

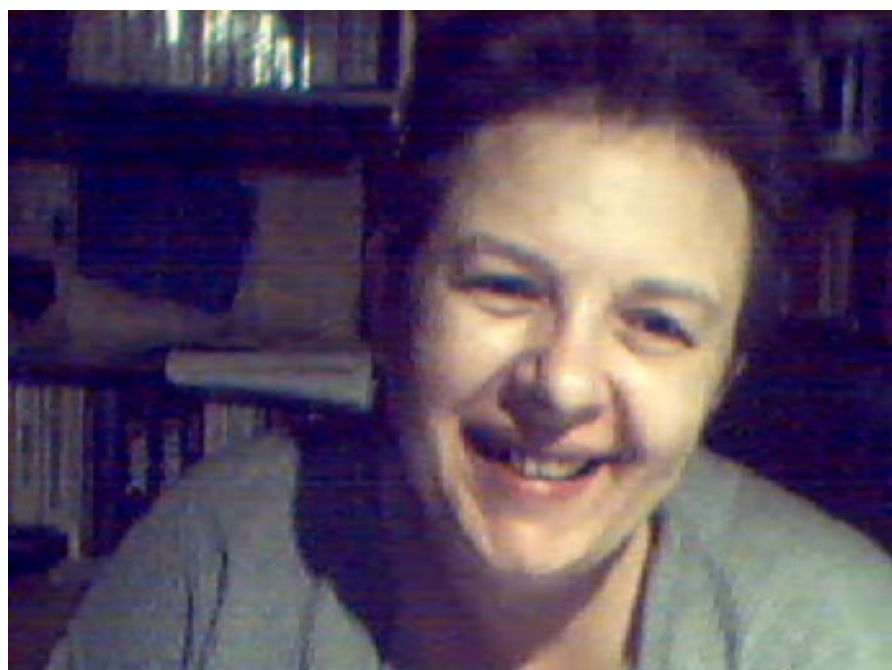
Megmutatni másoknak megmentetve
hogy a feneketlen pokloknak lángja
nem égethet össze, ha élsz szeretve!

Mindenkinek, aki eddig szerepelt könyvemben, hálás
köszönettel tartozom. Dr. Erdei Katalinnak, aki még
lakásomra is eljött, amikor már halott voltam, és tele-
fonon, lakásán, levélben tartotta bennem a lelket.
Nővérkének, akik kedvesek voltak hozzám. Mentálhigiéné-
nikus Évikének, aki megpróbált segíteni. Dr. Honti Judit
adjunktusnőnek, aki megállította a remegést és a sírást,
és teljes erejéből segíteni próbált aludni és élni. Háziorvo-
somnak, aki kibírja ellenkezéseimet. Zsoltnak, Virágnak
az internetről. Gyermekeimnek, akik szeretnek. De párom
a csoda, aki életben tart!!! Dr. Czéh Gábor, aki nélkül ez

a könyv nem is létezne. DR. Pethő Zoltán professzor, aki próbált megmenteni. És akiknek még nevét sem tudom, az intenzív osztályon...Péter fiamnak,
Mindenkinek, aki a maga lehetőségeivel élve segíteni próbált, köszönöm hálásan! De Akiért élek, és aki értem él, a férjem, ő adja nekem az erőt, a humort, a derűt, minden segítséget, végtelen szeretetét, az örömteli pillanatokat, a segítséget az interneten, a számítógép használatában, hogy írni tudjak. Ő veszi észre, ha egy írásom nem az igazi, ő az első kritikusom, ő a mindenem, és a gyermekeink., párom segít át a rosszulleteken, a fájdalmakon, a görcsökön, a szenvedéseken. Nélküle nem élnék.

Együtt

Ketten cipelünk napi fájdalom súlyát.
Ketten siratjuk a nagy bánatok bűját.
Ketten cipelünk nagyobb pakkot az útra.
Ketten hozunk súlyos döntéseket újra.
Ketten hozunk létre estéket, vidámat.
Ketten idegeskedünk vár - e nagy bánat.
Ketten maradtunk e világon a létre.
Ketten riadunk: vajon hát de mivégre?...

Utószó

Szeretném még elmondani, hogy megbékéltem.
Elfogadom sorsomat, minden napom ajándék.
Lehetőség arra, hogy segíthessek magamon, másokon.
Hogy mindenkinek minden adandó alkalommal
elmondjam, szeretem!

Mert nem tudhatom, hányszor mondhatom még el:

Szeretlek, míg csak a halál megelégel...

Áné Ági

Szponzorok

Köszönetet mondunk az alábbi irodalmi társaságoknak, hogy a könyv megjelenését nagyvonalúan segítették:

Barátok Verslista
„Minden, ami irodalom,
képzőművészet, zene.”
<http://www.verslista.hu>

Irodalmi Rádió
<http://irodalmiradio.hu>

**FullExtra Kulturális és
Művészeti Magazin**
<http://www.fulleextra.hu>

Másképp látók
Internetes irodalmi
és művészeti kör
<http://maskepplatok.hu>

Napvilág Íróklub

Napvilág Íróklub
<http://iroklub.napvilag.net>

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik lelkes közreműködésükkel önzetlenül segítették „A leletei mögött rejlő ember” című kötet megjelenését. Köszönetképpen álljon itt a nevük, mint egy baráti kézfogás:

Baranyai Attila Badacsonytördemic

Bodó Csiba Gizella Budapest

Dobler Anita Kecskemét

Gósi Ferencné Győr

Hanyecz István (shf) és Etelka Svédország

Helen Bereg Pécs

Kamarás Klára és Bokros Tibor Letenye

Kisida Istvánné Pécs

Koródi Sándor Tatabánya

Kovács Éva Pápa

Kovács György Szolnok

Kovács József Tibor Békéscsaba

Laki Anna Budapest

Orbán Péter Kaposvár

Ódor György Zalaegerszeg

Péter Erika és Tuba László Békéscsaba

Szabó Gitta (Schlemmerné) Budapest

Szakáli Anna Zamárdi

Sz. Gábor Ágnes Budapest

Tatár Judit Budapest

Tóthné Nagy Erzsébet Hajdúböszörmény

Verzár Éva Csömör

Vörös Bernadett Székesfehérvár

Külön szeretnénk köszönetet mondani
a **Főpolgármesteri Hivatalnak**,
hogy segítették a kötet megjelenését.

Utószó

Szeretném még elmondani, hogy megbékéltem.
Elfogadom sorsomat, minden napom ajándék.
Lehetőség arra, hogy segíthessek magamon,
másokon. Hogy mindenkinek minden adandó
alkalommal elmondjam: szeretem!

Mert nem tudhatom, hányszor mondhatom még el:

Szeretlek, míg csak a halál megelégedel...

Ábrahámné Ágnes